

EVANGELIA
ŠVENTO JONO.

Rygo, 1910.

J. A. Frey ir Bendrowes lešomis išduotas ir atspausťas.

EVANGĖLIA ŠVENTO JONO.

PERSKYRIMAS I.

Iš pradžiós buvo žodis, o tas žodis buvo Dievop, o Dievas buvo tas žodis.

2. Tas buvo iš pradžiós Dieviep.

3. Visi dáiktai per jį daryti yra, o be jo niekas nėra daryta, kas daryta yra.

4. Jame buvo givata, o givata buvo šviesybė žmonų.

5. O ta šviesybė tamsybėje šviečia, bet tamsybė jos ne apėmė.

6. Buvo žmogus siústas nūg Dievo, kuriamui vardas buvo Jonas.

7. Tas atėjo ant ludijimo,

idant luditu apie tą šviesybę, idant per jį visi itikėtu.

8. Ne buvo ans šviesybė, bet atėjo, idant luditu apie tą šviesybę.

9. Tasai buvo tikroji šviesybė, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį ant šio svieto.

10. Jis ant svieto buvo, ir svietas padarytas yra per jį, bet svietas ne pažino jo.

11. Jis savump atėjo, bet savieji jo ne priėmė.

12. Bet kurie tiktay jį priėmė, dāvė jiems tą valdžią, idant stotus vaikais Dievo, tiems, kurie tik ing jo varda.

13. Kurie gimė ne iš krau-

Š. JONO 1.

jo, ney iš valės kuno, ney iš valės vyro, bet iš Dievo.

14. O tas žodis stójos kunu ir givėnó tarp mūsų, (ir regėjom jo šlovę, šlovę kaipo Viengimusio nūg Tėvo), pilną malonės ir tiesos.

15. Jonas ludijo apie jį, ir šaukė, kalbėdamas: Tas buvo, apie kurį šakiau, po manęs ateisęs, pirm manęs buvesis; jog pirm' buvo, ne kaip aš.

16. O iš pilnumo jo mes visi ėmėm ir malonę už malonės.

17. Nes zókonas per Maižiešų yra dūtas. O malonė ir tiesa per Jėzų Kristų stójos.

18. Dievo niekas niekad os ne regėjo: Viengimėsis Sunus, kursai yra prieglobstije Tėvo, tasai mums tai apsakė.

19. O tas yra ludijimas Jono, kad sinntė Žydai iš Jeruzalės kunigus ir Levitus, idant jį kláustu: Tu kas esi?

20. Ir išpažino, o ne užsigynė, ir išpažino: Aš ne esmi Kristus.

21. Ir kláusė jį: Kasgi tada esi? Argi Eliošus tu esi? O anstárė: Neesmi. Ar Pránašas esi? ir atsáke: Ne esmi.

22. Tárė tada jam: Kasgi esi? idant atsakytumbim tiemus, kurie mus siunte? Kągi tada sakai apie savę?

23. Jis tárė: Aš esmi balsas šaukenčio puščioje: Tai-

sykit kėlą Viešpaties, kaipo pasákė Ezaiošus Pránašas.

24. O tie, kurie buvo siústi, buvo iš Parizenų,

25. Ir kláusė jį ir tárė jam: Kogidėl tada krikštiji, kadangi tu ne esi Kristus, ney Eliošus, ney Pránašas?

26. Atsákė jiems Jonas, kalbėdamas: Aš krikštiju vadenimi, bet viduj' justų stov, kurio jūs ne pažystate:

27. Tas yra po man ateisėsis, kurs pirm manęs stójos, kurio aš neesmi vertas, idant išriščau diržą jo korpjū.

28. Tatai nusidavė Beta-baroj' už Jordanó, kur Jonas krikštijo.

29. O antrą dieną išvydo Jonas Jėzų ateinantį savęsp ir tárė: Štai Avinėlis Dievo, nešas svieto griekus.

30. Tasai yra, apie kurį sakiau: Ateina paskuy manę vyras, kurs pirm manęs stójos; jog pirm buvo, ne kaip aš.

31. O aš jo ne pažinau, bet idant butu apreikštas Izraelui, todėl atėjau krikštidams vadenimi.

32. Ir ludijo Jonas sakydamas: Regėjau Dvasę nužen-genčią kaipo karvėlį iš dangaus, ir pasiliko ant jo.

33. O aš jo ne pažinau, bet kursai manę siuntė krikštit

Š. JONO 1.

vandenimi, tas man tārė: Ant kurio regėsi Dvasę nužen- genčią ir pasiliekančią ant jo, tasai yra, kursai krikštija Dvasė Šventa.

34. O aš regėjau ir ludijau, jog tasai yra Sunus Dievo.

35. O antrą dieną vėl stovėjo Jonas, ir du iš jo Mokitinių.

36. O išvydęs Jėzų vaikš- čiojantį, tārė: Štay Avinėlis Dievo.

37. Ir girdėjo jį du jo Moki- tinių kalbantį, ir ėjo paskuy Jėzų.

38. Bet atsigręžęs Jėzus ir památęs jūs paskuy savę einančius, tārė jiems: Ko jėš- kote. O anie jam tārė: Rabbi (tai išsiguldo: Mokitojau) kur gyveni?

39. Jis tārė jiems: Eikit o veizdėkit. Ir jie ėjo ir regėjo, kur givėno, ir pasiliko pas jį tą dieną, nes buvo apie dėsimtą adyną.

40. O buvo Andriejus, bro- lis Simono Pėtro, vienas iš anų dviejų, kurie tatai gir- dėjo nūg Jono, ir buvo nuėję paskuy jį.

41. Tas pirmjáusay rádo Si- moną, savo brolių, ir tārė jam: Rádome Messiošų, kas išsi- guldo: Kristus.

42. Ir átvėdė jį Jėzausp. O Jėzus pavizdėjęs ant jo tārė: Tu esi Simonas, sunus Jono-

šaus; to busi pramintas Kė- pas, tai išsiguldo: ūla.

43. Ant rytojaus norėjo Jė- zus išeit Galilėon, ir rádo Pilippą ir tārė jam: Eik pa- skuy manę.

44. O Pilippas buvo iš Bet- saidós, iš miesto Andriejans ir Pėtro.

45. Pilippas rádo Natanaėlį ir tārė jamui: Rádome tą, apie kurį rášė Maižiešus zo- konė, ir Pránašai, Jėzų, su- nų Jozėpo iš Nazaret.

46. Ir tārė jam Natanaėlis: Argi gal iš Nazaret ateit kas géro? Tārė jam Pilippas: Ateik, o veizdėk!

47. Išvydęs tada Jėzus Nata- naėlį ateinantį savęsp, sákė apie jį: Štay yra tikras Izra- ėlietis, kuriamė nėra vylaus.

48. Tārė jam Natanaėlis: Iš kogi manę pažysti? At- sákė Jėzus ir tārė jam: Pirm- jaus, ne kaipo tavę Pilippas pavadino, kad buvai po py- gós medžiu, regėjau tave

49. Atsákė Natanaėlis ir tārė jam: Mokitojau, tu esi Sunus Dievo; tu esi Kará- lus Izraėlaus.

50. Atsákė Jėzus ir tārė jam: Jog kad tav pasakiau: Regėjau tavę po pygós me- džiu, tiki tu. Didėsnius dáik- tus už tūs išvyisi.

51. Ir tārė jam: Ištiesės,

Š. JONO 1. 2.

ištiesos sakau jums, nūg to česo išvysite dangų atvertą, ir Angėlus Dievo užžengėčius ir nužengėčius ant Sūnans Žmogaus.

PERSKYRIMAS II.

O dienoj' trėčioj' buvo svodbą Kanoj' Galilėos, ir buvo ten motina Jėzaus.

2. Pakviestas taipojau buvo ir Jėzus ir jo Mokitinei ant svodbos.

3. O kad ne tėko vyno, tarė motina Jėzaus jop: Vyno ne tur.

4. Tarė jei Jėzus: Kas man su tavim, moteriškė: Mano adyna dar ne atėjo.

5. Tarė jomotina tarnams: Ką tiktay jumus sakys, darykite.

6. Ir buvo ten šeši indai iš akmens, pastatyti pagal apčystijimą Žydū, kuriūsna kožname tilpo du arba tris viedrai.

7. Bilójo jiems Jėzus: Pripildikit tūs indus vandenimi! Ir pripildė jūs sklidinus.

8. Ir tarė jiems: Semkite dabar, o nėskit užveizdėtojui svodbos! Ir nunešė.

9. O kad paragavo užveizdėtojas svodbos vandenio vyman pavirtuso, o ne žinójo, iš kur buvo; (tarnai bet žinojo, kurie vandeni sėmė), pa-

vadino ansai užveizdėtojas svodbos jaunikį,

10. Ir tarė jam: Kiekvienas žmogus pirmjaus dūda gėrą vyną, o kad atsigėrė, tada tą, kurs yra lėtėsnis. O tu gėrąjį vyną palaikei iki šioley.

11. Tą pradžią stebuklū padarė Jėzus Kanoj' Galilėos, ir aprėiškė savo šlovę, ir itikėjo ing jį jo Mokitinei.

12. Potam nužengė ing Kapernaum, jis ir motina jo ir jo brolei ir jo Mokitinei, ir pasiliko ten ne daug dienū.

13. Nes arty buvo Velykos Žydū, ir užžengė Jėzus Jeruzalėn.

14. Ir rādo bažnyčioj' sėdinčius tūs, kurie pardavinėjo jáučius ir avis ir karvėlus, ir tūs, kurie pinigais mainavo.

15. O padaręs botągą iš virvėliū, visus vārė iš bažnyčios, ir avis ir jáučius; o tū, kurie pinigais mainavo, pinigus išbarstė ir stalus apvertė.

16. O tiems, kurie karvėlus pardavinėjo, tarė: Išnėskit tatai iš čon, o ne darykit namus mano Tėvo namais prekiavimo.

17. Bet atminė Mokitinei jo, jog parašyta yra: Karšta mėilė (žėlávimas) dėl namū tavo ėdė manę.

Š. JONO 2. 3.

18. Tada atsakė Žydai ir tārėjam: Kogigizėnkla mums parodai, jog tatai darai?

19. Atsakė Jėzus ir tārė jiems: Pagriaukit tą bažnyčią, o trise diėnose pastatysu ję.

20. Tārė tada Žydai: Keturis dėsintis ir šešis mėtus budavėjo tą bažnyčią, o tu ję trise diėnose pastatysi?

21. Bet jis kalbėjo apie bažnyčią savo kuno.

22. Togidėl, kad iš numirusiū kėlės, atminė Mokitinei jo, jog jiems tatai buvo pasakęs, ir intikėjo raštui ir žodžiui, kurį ištārė Jėzus

23. O kad buvo Jeruzalėj ant Vėlykū šventės, daug jū itikėjo ing jo vardą, regėdami jo stebuklus, kuriuos darė.

24. Bet Jėzus ne pasitikėjo jiems pats savę, todėl, jog jis pažino visus.

25. O jog ne reikalavo, idant kas jam ludijimą dātu apie žmogų; nes jis žinėjo, kas žmoguje buvo.

PERSKYRIMAS III.

Bet buvo nekursai žmogus iš Parizeušiū, vardu Nikodėmus, vyriāusias Žydū.

2. Tas atėjo Jėzausp naktije ir tārė jam: Mokitojau, žino-

me, jog atėjėi nūg Dievo Mokitoju, nes niekas tokiū stebuklū daryt ne gal, kuriuos tu darai, jey su jū Dievas ne butu.

3. Atsakė Jėzus ir tārė jam: Ištiesos, ištiesos sakau tav, jey kas ne užgims iš naujo, ne gal regėt karalystės Dievo.

4. Tārė jop Nikodėmas: Kaipogi gal žmogus atgimti, budamas sėnas? argi gal antrą kartą ieit živātan savo mōtinōs ir gimti?

5. Atsakė Jėzus: Ištiesos, ištiesos sakau tav, jey kas ne atgimtu iš vandens ir iš Dvasės, ne gāl ieit karalystēn Dievo.

6. Kas užgimė iš kuno, kunas yra, o kas gimė iš Dvasės, Dvasė esti.

7. Nesistebėk, jog tav pasakiau, reikia jums iš naujo užgimt.

8. Vėjas kur nor pučia, ir užima jo girdi, bet ne žinai, iš kur ateit ir kur nueit: Šitaipo yra kiekvienas, kursai iš Dvasės užgimė.

9. Atsakė Nikodėmas ir tārė jam: Kaipogi tatai gal but?

10. Atsakė Jėzus ir tārė jam: Tu esi mokitoju Izraēlije, o to ne žinai?

11. Ištiesos, ištiesos sakau tav, jog ką žinom, mes kalbame, o ką regėjom, ludi-

Š. Jono 3.

jame, bet musū ludijimą ne priimate.

12. Jeygi ne tikit, kad jums žemiškus dāiktus apsakau, kaipogi tikėsite, jey jums apsakychau dāiktus dangiškus?

13. O niekas ne užžengia dangun, tiktaytas, kursai nužengia iš dangaus, Sunus Žmogaus, kursai yra danguje.

14. O kaipo Mažiešus pakėlė žaltį pusčioje, taipo tur buti pakeltas Sunus Žmogaus,

15. Idant kiekvienas, kursai tik ing jį, ne pražutu, bet turētu amžiną givátą.

16. Nėsa taipo Dievas numilėjo svieta, jog savo viengimusi Sunų dāvė, idant kiekvienas, kurs ing jį tik, ne pražutu, bet turētu amžiną givátą.

17. Nes ne siuntė Dievas savo Sunų ant svieta, idant sūditu svieta, bet idant svieta butu išganytas per jį.

18. Kas tik ing jį, ne bus sūditas, bet kursai ne tik, jau yra apsūditas, jog ne intikėjo ing vardą viengimusio Sunaus Dievo.

19. O tas yra sūdas, jog šviesybė atėjo ant svieta, bet žmonės labjaus numilėjo tamsybę, ne kaipo šviesybę; nes jų darbai buvo piktai.

20. Kiekvienas nesa, kursai piktay dāro, neapkenčia šviesybės ir ne ateit šviesybės, idant darbai jo ne butu pabarti.

21. Bet kas dāro tiesą, ateina šviesybės, idant butu rėgimi jo darbai; jog Dieviep padaryti yra.

22. Potam atėjo Jėzus ir Mokitinei jo ing Žydū žemę, ir ten su jeis givėno ir krikštijo.

23. Krikštijo taipojau Enone ir Jonas arty Salim, nes tenay buvo daugel vandenio. O žmonės ateidavo ir apkrikštiti buvo.

24. Nes Jonas dar ne buvo padūtas ing kalinę.

25. Prasidėjo tada kláusimas tarp Jono Mokitiniū ir tarp Žydū apie apčystijimą.

26. Ir atėjo Jonop ir tārė jam: Mokitojau, tas, kursai buvo su tavim už Jordana, apie kurį tu ludijei, štay, tasai krikštija, o visi jop eina.

27. Atsákė Jonas ir tārė: Ne gal žmogus nieko imt, jey jam ne butu dūta iš dangaus.

28. Jūs patys este man ludinikais, jog pasakiau: Ne esmi aš Kristus, bet jog esmi siústas pirm jo.

29. Kas tur marčią, tas yra jaunikis. O gentis jaunikio, kursai stov ir klauso jo,

Š. JONO 3. 4.

džiaugias didžu džiaugsmu dėl balso jaunikio. Togidėl tas mano džiaugsmas išpilditas yra.

30. Jam reikia augti, bet man mažyn eit.

31. Kas iš aukšto ateit, ant visų yra. Kas iš žemės esti, žemiškas yra ir žemiškus daiktus kalba. Tas, kursai iš dangaus atėjo, ant visų yra.

32. O ką regėjo ir girdėjo, tatai ludijo, bet ludijimą jo niekas ne priima.

33. Kas priima ludijimą jo, tasai užpečėtijo, jog Dievas yra tikras.

34. Nesa kurį Dievas siuntė, tas Dievo žodį kalba, nes Dievas ne dūst Dvasę pagal mierą.

35. Tėvas myl Sunu ir vislab davė jam rankosna.

36. Kas tik ing Sunu, tur amžiną givátą; bet kas ne tik Sunui, ne regės givátos, bet rustybė Dievo pasiliektant jo.

PERSKYRIMAS IV.

O kaip pažino Viešpats, jog išgirdo Parizeušai, kaip Jėzus daugiaus Mokitinių darė ir krikštijo, neng Jonas.

2. (Norisgi pats Jėzus ne krikštijo, bet Mokitinei jo.)

3. Paliko Judėos žemę ir parėjo vėl Galilėon.

4. Bet jis turėjo per Samarią eiti.

5. Ir atėjo miestan Samarišs, vadinamą Sikar, arty kiemėlio, kurį buvo davęs Jokubas savo Sunui Jozėpui.

6. Ir buvo ten šulinyš Jokubo. Togidėl budams Jėzus iš kelonės pailsęs, sėdos taip ant šulinio, o buvo kaip šešta adyna.

7. Ir atėjo moteriškė iš Samarišs, semt vandenį, kurei tarė Jėzus: Dūk man gért.

8. Nes Mokitinei jo buvo nuėję ing miestą, idant pirktu vālgimo.

9. Tada tarė jam ana žmona Samaritoniška: Kaipogi tu budamas Žydas geidi nūg manęs gérti, nūg moteriškės Samaritoniškės? nes Žydai nesidrangauja su Samaritonais.

10. Atsākė Jėzus ir tarė jei: Kad tu žinotumbei tą dovaną Dievo, ir kas esti tas, kursai tav kalba, dūk man gért: tu jį prašytumbei, ir jis dātu tav vandenį gyvą.

11. Ir tarė jam moteriškė: Viešpatie, ne turi ney su kū semt, o šulinyš yra gilus: išgi kur tu turi tą gyvą vandenį?

12. Argi tu esi didėsnis už mūsų tėvą Jokubą? kursai inumus davė tą šulinį, ir

Š. JONO 4.

pats iš jo gērė, ir jo vaikai, ir jo galvijai.

13. Atsākė Jėzus ir tārė jei: Kiekvienas, kursai gėrs tą vandenį, vėl trokš,

14. Bet kas gėrtu aną vandenį, kurį aš jam dūsu, ne trokš amžinay. Bet tas vandū, kurį aš jam dūsu, bus jamė versmė vandenio tėkančo amžinosp givátosp.

15. Tārė jop moteriškė: Pone, dūk man to vandenio, idant ne trokščau, ney če ateiti turėčiau semti.

16. Tārė jei Jėzus: Eik pavadink tavo vyrą, o ateik čonay.

17. Atsākė moteriškė ir tārė: Ne turiu vyro. Tārė jei Jėzus: Geray pasakei, ne turiu vyro.

18. Nesa penkis vyrus turėjei, o tas, kurį dabar turi, ne esti tavo vyras; tatai tiesą pasakei.

19. Kalbėjo jam moteriškė: Viešpatie, regiu, jog tu esi Pránašas.

20. Tėvai mūsų ant to kálno kloniojosi Dievui, o jūs sáskote, jog Jeruzalėj' yrata vieta, kur reik kloniotis Dievui.

21. Tārė jei Jėzus: Moteriškė tikėk man, jog ateit adyna, kada ney ant to kálno, ney Jeruzalėj' melsitės Tėvą.

22. Jūs ne žinote, ką mel-

džiate, bet mes žinome, ką meldžiame; nes išgánimas yra nūg Žydū.

23. Bet ateit adyna ir dabar yra, jog tikrieji garbintojai melsis Tėvą Dvasėje ir tiesoje. Nes ir Tėvas tokiū jėška, kurie jį taip melstu.

24. Dievas esti Dvasė; o tie, kurie jį meldžia, tur jį melsti Dvasėje ir tiesoje.

25. Tārė jam Moteriškė: Žinau, jog ateis Messiošus, kurį vadina Kristų. Tas kada ateis, apsakys mums vis.

26. Tārė jei Jėzus: Aš esmi tasai, kursai su tavim kalbu.

27. O tūmet atėjo Mokitinei ir stebėjos, jog su ta moteriške kalbėjo. Vienok ney vienas ne tārė, ko kláusi, arba ką su jė kalbi?

28. Ir paliko ana moteriškė savo viedrą ir nuėjo miestan ir kalbėjo aniems žmonėmus:

29. Eikit, o regėkit žmogų, kursai man pasákė vis, ką tiktay dariau, argi ne tasai esti Kristus?

30. Togidėl išėjo jie iš miesto ir atėjo jop.

31. O tū tarpu prásė jį Mokitinei, kalbėdami: Mokitojan, válgik!

32. O ans jiems tārė: Aš turiu válgimą válgit, apie kurį jūs ne žinot.

33. Kalbėjo tada Mokitinei

Š. JONO 4.

tarp savęs: Argi jam kas atnešė vėlgtį?

34. Tārė jiems Jėzus: Mano yra vėlgimas, kad darau vėlgtę to, kursai manę siuntė, ir išpildau jo darbus.

35. Argi jūs ne sákote patys, jog dar yra keturi mėnesiai, o pjutis ateis? Šitay, sakau jums: Pakėlkitakis jūsų, o paveizdėkit ant lauko, jog jau baltoja ant pjutiės.

36. O kas pjáuja, ima algą ir surenka vaisų ant amžinōs givátōs, idant džiaugtus draugėy ir tasai, kursai sėja, ir tas, kursai pjáuja.

37. Nesang tamė tikra yra kalba, jog kitas yra, kursai sėja, o kita, kursai pjáuja.

38. Aš jus siunčiau pjaut tatai, ko jūs ne dirbot; kiti dirbo, o jūs ėjot ing darbus jų.

39. Tada iš ano miesto daug Samaritonū itikėjo ing jį dėl žodžių anōs moteriškės, kuri ludijo, jog man vis pasákė, ką, aš tiktay dariau.

40. Kad tada atėjo jop Samaritonai, prásė jį, idant pas jūs pasiliktu. Ir pasiliko tenay dvj dieni.

41. Ir toly daugiaus jų intikėjo dėl jo žódžio.

42. O moteriškei kalbėjo: Jog jau ne dėl tavo žodžių tikime. Nesa patys girdėjome

ir žinome, jog tas esti tikray Kristus, Išganytojis svieto.

43. O po dviejū dienū išėjo iš ten, ir nuėjo Galilėon.

44. Nes patsai Jėzus ludijimą išdavė, jog Pránašas savo tėviškėje ne esti garbėje.

45. O kad atėjo Galilėon, priėmė ji Galiliečiai, regėdami vis, ką dārė budamas Jeruzalėj' ant šventės; nes ir anie buvo atėję ant šventės.

46. Tada vėl atėjo Jėzus ing Kaną Galilėōs, kur buvo padaręs vyną iš vandenio. O buvo Kapernaumė nekursai karališkis, kurio sunus sirgo.

47. Tas išgirdęs, jog Jėzus atėjo iš Judėōs Galilėon, ėjo jop ir prásė jį, idant nueitu ir išgyditu jo sunų; nes pradėjo mirti.

48. Ir tārė jop Jėzus: Jey jūs ne rėgite žėnklū ir stebuklū, tada jūs ne intikėsite.

49. Taria jam ans karališkis: Viešpatie, nueik, pirm nekaipo numirs vaikas mano.

50. Taria jam Jėzus: Eik, sunus tavo gyvas yra. Ir intikėjo ans žmogus žodžiui, kurį jam pasákė Jėzus, ir nuėjo.

51. O anam jau nueinant, atėjo priešais jam jo tarnai ir pasákė, bilódami: Vaikas tavo gyvas yra.

Š. JONO 4. 5.

52. Tada jūs klāusē apie adynā, kurioj' pasvēiko. Ir pasākē jam, jog vākar apie sēkmā adynā jī karšcei pāmetē.

53. Pažimo tada tēvas, jog tatau anoji adyna buvo, kurioj' jam buvo tāres Jēzus: Sunus tavo gyvas yra. Ir intikējo jis pats ir visi jo namai.

54. Tas esti āntras žēnklas, kurį padārē Jēzus, atējēs iš Judēos Galilēonā.

PERSKYRIMAS V.

Buvo pētām šventē Žydū, ir nuējo Jēzus Jeruzalēn.

2. O b o Jeruzalēj' pas avjū vartus sodžialka (prudas), kurę žydiškay vadina Betesda, ta turējo penkias prianges.

3. Šiose gulējo daug negālinčiū, āklū, raišū, išdžiuvusū, kurie lāukē pajudinimo vandens.

4. Nes Angēlas tikru čēsu nužengdavo ing prudā ir pajudindavo vāndenį. Kursai tada pirmas inžengē po pajudinimo vandens, tāpo sveikas, kokiā norint ligā apimtas butu.

5. O buvo ten nekursai žmogus trisdēsimtis ir aštūnis mētus sergas.

6. Tā kada Jēzus išvydo gulintį, o pažinęs, jog jau per

ilgā čēsā sirgo, tāre jam: Argu nori but sveikas?

7. Atsākē jam ans ligonis: Viešpatie, ne turiu žmogaus, kursai manē, kad esti pajudinamas vandū, imestu ing prudā; bet kad aš eimi, kits pirm manēs ižengia.

8. Taria jam Jēzus: Kėlkis, imk tavo pátalā, o vaikščiok!

9. O tūjaus stōjos sveikas ansai žmogus, ir ėmē savo pátalā ir vaikščiojo. O buvo Sabbata tą dienā.

10. Todēley tāre Žydaianam išgyditamui: Sabbata yra; ne dēra tav pátalā nėsti.

11. Atsākē jis jiems: Kursai manē išgydē, tas man tāre: Imk pátalā tavo, o vaikščiok!

12. Togidėl klāusē jī: Kursai gi yra tas žmogus, kurstav pasākē, imk pátalā tavo o vaikščiok?

13. O ansai išgyditas ne žinōjo, kas jis buvo; nes buvo Jēzus atstojęs, kadāngi daug žmonū buvo ant tōs vietōs.

14. Potam jīrādo Jēzus bažnyčioj' ir tāre jam: Štay stojeis sveikas: ne be griešik daugiaus, idant kas piktėsio tav ne nusidūtu.

15. O nuējēs ansai žmogus, pasākē Žydams, jog tatau buvo Jēzus, kursai jī išgydē.

Š. JONO 5.

16. Togidēl pērsekiojo Žydai Jēzu, ir jēškojo, kaipo jī nužavintu, jog tatai padārē Sabatoj'.

17. O Jēzus jiems atsākē: Tēvas mano iki šiolay dirba, ir aš dirbu.

18. Togidēl jū labjaus jēškójo Žydai, kaipo jī nužavintu, jog netiktay pēržengē Sabbatā, bet jog ir Dievā sākē ēsant savo Tēvu, darydams savē lygu Dievui.

19. Atsākē tada Jēzus ir tārē jiemus: Ištiesōs, ištiesōs sakau jumus, ne gal Sunus pats nūg savēs nieko daryt, tiktay kā rēg, jog Tēvas dāro, nes kā tiktay ans dāro, tatai taipat ir Sunus dāro.

20. Nēs Tēvas myl Sunu ir rōdo jam vis, kā patsai dāro; ir didēsnius jam už tūs darbus rodis, jog jūs nusistebēsītēs.

21. Nesa kaipo Tēvas prikel numirusus ir gyvus padāro, taip ir Sunus, kurius nor, gyvus padāro.

22. Nes Tēvas nieko ne sūdija, bet visā sūda padavē Sunui,

23. Idant visi garbintu Sunu taip, kaipo garbina Tēvā. Kas ne garbina Sunu, ne garbina ir Tēvā, kursai jī siuntē.

24. Ištiesōs, ištiesōs sakau

jumus, kas mano žodžio klāuso ir tik tamui, kurs manē siuntē, tur amžinā givātā, ir ne ateis ing sūda, bet pērējo iš smertiēs givaton.

25. Ištiesōs, ištiesōs sakau jumus, ateiti adyna ir dabar yra, jog numirēlei išgirs balšā Sunaus Dievo, o kurie išgirs, bus gyvi.

26. Nesa kaipo Tēvas tur givātā pats savije, taip ir Sunui dāvē, idant turētu givātā pats savije.

27. Ir dāvē jam valdžią, ir sūda daryt, todėl, jog esti Sunus Žmogaus.

28. Ne stebēkitēs dėl to, nes ateiti adyna, kurioj' visi, kurie yra grabūse, išgirs jo balšā.

29. Ir išeis tie, kurie geray dārē, ant prikēlimo givātōs; o tie, kurie piktay dārē, ant prikēlimo sūdo.

30. Ne galu aš pats nūg savēs nieko daryt. Kaipo girdžiu, taipu sūdiju: o sūdas mano yra teismus; nes ne jēskau mano valēs, bet valēs Tēvo, kursai manē siuntē.

31. Jeygu aš pats apie savę ludiju, ludijimas mano ne esti tikras.

32. Kits yra, kursai apie manę ludija, ir žinau, jog tikras yra jo ludijimas, kā jis apie manę ludija.

Š. Jono 5. 6.

33. Jūs siuntėt Jonop, o jis ludijo apie tiesa.

34. Bet aš ne nūg žmogaus imuludijimą, bet tatai kalbu, idant jūs butumbit išganyti.

35. Ans buvo žvakė dėganti ir žibanti; o jūs norėjot ant valandōs pasilinksmint jo šviesybėj.

36. Bet aš turiu ludijimą dīdēsni už Jono ludijimą, nes darbai, kurius man dāvė Tėvas, idant jūs išpildīčiau, tie patys darbai, kurius aš darau, ludija apie manę, jog Tėvas manę siuntė.

37. O Tėvas, kursai manę siuntė, tas pats ludija apie manę, kurio balso jūs niekadōs ne girdėjot, ney jo vėidą regėjot.

38. Ir žōdžio jo ne turit savije givėnančio. Nesang kurį jis siuntė, tamui ne tikite.

39. Jėškokite rāštūse, nes jumsrėgis, jog tūse turit āmžiną givātą. O tie yra, kurie ludijimą dūda apie manę.

40. Ir manęsp ateit ne norite, idant givātą turētumbit.

41. Aš garbės nūg žmonū ne priimu.

42. Bet jus pažystu, jog mēilės Dievo ne turit savije.

43. Aš atėjau vardan mano Tėvo, o ne priimat manęs. Jeygu kits ateis savo vardana, tą priimsite.

44. Kaipogi jūs gálite tikėt, kurie garbę nūg kits kitū priimate, o garbės, kuri yra nūg paties Dievo, ne jėškote.

45. Ne tarykit, jog aš jus turėčiau apskūst manam Tėvui. Yra, kursai skundž ant jūsų, Maiziešus, ant kurio jūs nusitikit.

46. Nes kada tikētumbit Maiziešui, tikētumbit ir man. Nes jis apie manę rāšė.

47. Bet jey jo rāštams ne tikite, kaipogi mano žōdziams tikėsite?

PERSKYRIMAS VI.

Potām nuėjo Jėzus už măriū Galilėōs, kurios yra Tiberiōs mariōs.

2. Ir ējo paskuy jį didis pulkas žmonū, jog regėjo stebuklus jo, kurius dārė ant sergančiū.

3. Ir užėjo Jėzus ant kalno, ir sėdėjo ten su Mokitinineis savo.

4. O buvo arty Velykos, šventė Žydū.

5. Tada pakėlęs Jėzus akis, o památęs, jog didis pulkas žmonū ateina jop, tārė Pilippop: Kur pirksim dūnōs, idant tie vālgitu.

6. (Bet tatai kalbėjo mėgin-damas jį; nes jis žinōjo, ką norėjo daryt).

Š. JONO 6.

7. Atsāķē jam Pilippas: Už dū šimtu grāšiū dūnūs ne gana jiems bus, norint iš jū kiekvienas mažumā imtu.

8. Tārē jam vienas iš jo Mokitiniū, Andriejus, brolis Simono Pētro:

9. Yra ģe vienas vaikas, kursai tur penķetā miežiū dūnos ir dvī žuvī; bet kasgi tatai yra tarp taip daugel.

10. Tārē betaig Jēzus: Liepkit žmonēmus sēstis! O buvo žolēs gana ant tūs vietūs. Ir susēdo vyrū skaičum apie penkis tukstancius.

11. Emē betaig Jēzus dūnas, o padēkavoķes dāvē Mokitiņiems, o Mokitinei sēdintieņmus. Taipojau ir iš žuvū kiek tiktay norējo.

12. O kad buvo pasotinti, tārējis Mokitiniemssavo: Surinkite tūs trupučius atlikusus, idant nieko ne pražūtu.

13. Tada surinko ir prikrovē dvylikā karbū trupučiū iš penķiū miežiū dūnū, kurie atliko tiemus, kurie vālgē.

14. Bet anie žmonēs išvydę stebuklą, kurį Jēzus padārē, kalbējo: Tasai ištiesūs yra ansai Pránašas, kursai turējo ateit ant sviato.

15. Tada Jēzus pažinęs, jog norējo ateit ir sugaut jį, idant jį padarytu karālumi, nuējo šalīn ant kālno pats vienas.

16. O kad buvo vākaras, nuējo Mokitinei jo mārīump.

17. O inējē laivan, atējo ant mārīū ing Kapernaum. O jau buvo tamsu, o Jēzus ne buvo atēķes jump.

18. O mārīos, kad kēlēs didis vēķas, pradējo judintis.

19. Kaip tada nusiyrē kaipo ant dvidēšimtiēs ir penķiū, arba trisdēšimtiēs varstū, išvydo Jēzū vaikščiojantį ant mārīū ir prisiartinantį laivan, ir nusigando.

20. Bet jis jiems tārē: Aš esmi, nesibijokit!

21. Tad anie norējo jį imti ing laivā, o tūķaus laivas pripļauķē krāstop, kuriop ējo.

22. Antrā diena žmonēs, kurie buvo už mārīū, regēdami, jog ten ne buvo kito laivo, tiktay tas vienas, ing kurį buvo iķenge Mokitinei jo, o jog Jēzus ne buvo inēķes laivan su savo Mokitineis, bet tiktay vieni jo Mokitinei buvo nuēķę.

23. Atējo bet kiti laivai iš Tiberiadūs arty anūs vietūs, kur vālgē dūnā, kaip Viešpats dėķas buvo dāķes.

24. Tatai kaip pamātē žmonēs, jog ten ne buvo Jēķaus, ney Mokitiniū jo, iķenge ir anie ing laivus ir pērsiyrē Kapernauman, jēķkodami Jēķaus.

Š. JONO 6.

25. O atradę jį už marių, kalbėjo jam: Mokitojau, kada čon atėjai?

26. Atsākė jiems Jėzus ir tarė: Ištiesūs, ištiesūs sakau jums, jėškote manęs, ne todėl, jog stebuklus regėjęt, bet jog dūną vālgėt ir buvot pasotinti.

27. Gaminkite todėl, ne pėną pragaištanti, bet pėną, kursai patenka amžinosp givátosp, kurį jums dūs Sunus Žmogaus. Nes jį užpečėtijo Dievas Tėvas.

28. Tada tarė jamui: Kągi veiksime, idant galėtumbim daryt darbus Dievo?

29. Atsākė Jėzus ir tarė jiems: Tatai yra darbas Dievo, idant tikėtumbit ing tą, kurį ansai siuntė.

30. Tada jie jam kalbėjo: Kokigį tu žėnklą darai, idant regėtumbim ir intikėtumbim tav? kągi darai?

31. Tėvai mūsų vālgė Maną pūsčioje, kaipo yra parašyta: Dūną jiems davė iš dangaus ant vālgimo.

32. Tada tarė jiems Jėzus: Ištiesūs, ištiesūs sakau jums: Maižiesūs ne davė jums dūną iš dangaus, bet mano Tėvas dūda jums tikrą dūną dangaus.

33. Nes dūna Dievo ta esti, kuri iš dangaus nu-

žengia ir dūda givátą, svietai.

34. Tada tarė jie jam: Viešpatie, dūk mums visadūs tokią dūną.

35. Bet tarė jiems Jėzus: Aš esmi ana dūna givátūs; kas manėsp ateina, ne išalks, o kas tik ing manę, niekada ne trokš.

36. Bet jums pasakiau, jog manę regėjęt, o ne tikite.

37. Vis, ką man dūda Tėvas, manėsp ateis; o tą, kursui manėsp ateis, ne išmesu laukan.

38. Nes nužengiau iš dangaus, ne idant daryčiau mano valę, bet valę ano, kursai manę siuntė.

39. O tatai yra valė mano Tėvo, kursai manę siuntė, idant iš to viso, ką man davė, nieko ne pamesčiau, bet idant tatai prikėlčiau paskučiausoję dienoje.

40. Tatai bet yra valė ano, kursai manę siuntė, idant kiekvienas, kursai rėg Sunų, o tik ing jį, turėtu amžiną givátą; o aš jį prikėlsu anoj' paskučiausoj' dienoje.

41. Murmėjo tada Žydai prieš jį, jog kalbėjo: Aš esmi ana dūna, kuri iš dangaus nužengė,

42. Ir kalbėjo: Argi netasai yra Jėzus, sunus Jozėpo, kurio

Š. JONO 6.

mes tēvā ir motinā pažystame? kaipogitadatassāko: Aš iš dangaus atėjau?

43. Tada atsākē Jēzus ir tārē jiems: Ne murmēkittarp savēs!

44. Niekas manēsp ateit ne gāl, jey mano Tēvas, kursai manē siuntē, jī ne trāuktu; o aš jī prikēlsu paskučiausoj' dienoje.

45. Parašyta yra Pránašuse: Bus visi išmokitī nūg Dievo. Togidēl kiekvienas, kursai girdējo nūg Tēvo ir išmoko, ateit manēsp.

46. Ne todēl, jog kas regējo Tēvā, net kursai yra nūg Dievo, tas regējo Tēvā.

47. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, kas tik ing manē, tur āmžinā givātā.

48. Aš esmi ana dūna givātōs.

49. Tēvai justū vālgē Mannā pusčioje ir numirē.

50. Šita esti dūnā, kuri nūg dangaus ateina, idant jē kas vālgidamas, ne numirtu.

51. Aš esmi dūna gyva, kuri iš dangaus nužengiau. Jey kas vālgis tā dūnā, gyvas bus ant āmžiū. O dūnā, kurē aš dūsu, yra mano kunas, kurī aš dūsu už svieta givātā.

52. Vaidijos tada Žydai tarp savēs, kalbēdami: Kai-

pogi tas gal dūt mums savo, kunā ant vālgimo?

53. Tada tārē jiems Jēzus: Ištiesōs, ištiesōs sakan jums, jey ne vālgisit kunā Sunaus Žmogaus ir ne gērsit kraujā jo, ne turite givātōs jusimpi.

54. Kas vālgo mano kunā ir geria mano kraujā, tur āmžinā givātā, o aš jī prikēlsu paskučiausoj' dienoje.

55. Nes mano kunas tikras esti vālgimas, o mano kraujas tikras yra gērimas.

56. Kas vālgo mano kunā, ir geria mano kraujā, manipi pasiliekt, ir aš jamē.

57. Kaip manē siuntē gyvasis Tēvas, ir aš esmi gyvas dēley Tēvo: taip ir kas manē vālgo, taipojau gyvas bus dēl manēs.

58. Šita yra dūnā, kuri iš dangaus nužengia; ne kaip Tēvai justū vālgē Mannā ir numirē. Kas vālgo šitā dūnā, bus gyvas ant āmžiū.

59. Tatai kalbējo iškaloje, mokiāms Kapernaume.

60. Tada daug iš jo Mokitiniū tatai girdēdami, bilējo: Kietas yra tas žodis. Kas jo klausyt gal?

61. Bet žinodams Jēzus saviē, jog apie tatai murmējo Mokitinei jo, tārē jiems: Ar tatai jus piktina?

62. Kaipgi, jey tada išvysite Sunų Žmogaus užžengentį ten, kur pirm bavo?

63. Dvasė yra, kuri gaivina; kunas nieko nepadest. Žodžei, kurius aš jums kalbu, dvasė yra ir givata.

64. Bet yra nekurie iš jūsų, kurie ne tik; nes žinėjo nūg pradžiōs Jėzus, kurie buvo netikintieji ir kursai jį išdūses.

65. Ir kalbėjo: Todėl jums pasakiau, jog niekas ne gal ateit manesp, jey jam ne būtų dūta nūg mano Tėvo.

66. Nūg to česo daug jo Mokitinių nuėjo užpakalyn, o daugiaus su jū ne váikščiojo.

67. Tada bilėjo Jėzus Dvylikosp: Argi ir jūs norite šalin eit?

68. Ir atsakė jam Simonas Pétras: Viešpatie, kurgi eisim? Tu turi žodžius amžinōs givatōs,

69. O mes intikėjom ir pažinom, jog tu esi Kristus, anisai Sunus gyvojo Dievo.

70. Atsakė jiems Jėzus: Argi aš ne dvylika jūsų išrinkau, o vienas iš jūsų yra vėlnas?

71. O tatai kalbėjo apie Judosų, sunų Simono Iškarjoto. Šisai nes buvo jį išdūses, budamas vienas iš dvylikōs.

PERSKYRIMAS VII.

O potam Jėzus váikščiojo per Galilėā. Nes ne norėjo váikščioti žemėj' Judėōs, todėl, jog Žydai jėškōjo, kaipo jį nužavinta.

2. Bet buvo arty šventė Žydū Četrū.

3. Tada kalbėjo jam jo brolei: Išei iš če, o eik ing Judėōs žemę, idant ir tavo Mokitinei regētu tavo darbus, kurius darai.

4. Nes niekas nieko slapčey ne dāro, norėdams but régimās. Jey tokius dáiktus darai, apsireišk svietai.

5. Nes ney jo brolei ne tikėjo ing jį.

6. Tārė tada jiems Jėzus: Mano čėsas dar ne atėjo; bet jūsų čėsas visados yra inderus.

7. Ne gal svietas jūs ne kentēt; bet manēs ne apkenčia, nes aš ludiju apie jį, jog darbai jo pikti yra.

8. Eikitegi jūs ant tōs šventės; aš dar ne eisu ant tōs šventės; nes mano čėsas dar ne išsipildė.

9. O tatai jiems pasákęs, pasiliko Galilėoj'.

10. O kad nuėjo jo brolei, tada ir jis nuėjo ant šventės, ne regimay, bet kaipo slapčey.

Š. JONO 7.

11. O Žydai jėškójo jo ant šventės ir kalbėjo: Kurgi tasai yra?

12. Ir buvo apie jį didis murmėjimastarpžmonų. Nes kiti bilójo, jog esti gėras, o kiti bilújo: Ne, bet išvadžioja žmones.

13. Vienok apie jį niekas iškey ne kalbėjo bijodamaisi Žydų.

14. O kaip jau buvo viduj šventės, užžengė Jėzus bažnyčion ir mokino.

15. Ir stebėjos Žydai kalbėdami: Kaipogi tas moka ráštą, kadangi nesimokinęs?

16. Atsákėjiems Jėzus ir tārė: Mano pamokslas ne esti mano, bet to, kursai manę siuntė.

17. Jey kas nor daryt jo vėlę, tas pažys, ar tas pamokslas yra iš Dievo, arba ar aš pats nūg savęs kalbu.

18. Kas pats iš savęs kalba, savo garbės jėško; bet kas jėško garbės to, kursai jį siuntė, tas yra tikras, o nėra jame neteišybės.

19. Argi jums Maižiešus ne davė zókoną; o niekas iš jų ne laiko zókono? Kogidėl jėškot, idant manę nužavintumbit.

20. Atsákė žmonės ir tārė: Vėlną turi! Kasgi tavę jėško nužavint?

21. Atsákė Jėzus ir tārė

jiems: Viena darbą padariau, o visi stėbjatės.

22. Todėl Maižiešus davė jums appjáustimą (ne jog yra iš Maižiešaus, bet iš tėvų), o Sabbatoje appjáustate žmogų.

23. Jey žmogus priima appjáustimą Sabbatoje, idantne butu péržengtas zókonas Maižiešaus: Kogidėl ant manęs rustáujatės, jog visą žmogų išgydžiau Sabbatoj?

24. Ne súdeikit pagal pavizdžią, bet teisų súde súdeikite.

25. Kalbėjo tada nekurie iš Jeruzolimitonių: Argi ne tasai yra, kurio jėško užmušt?

26. O štay, jis iškey kalba, ir nieko jam ne sáko. Argi tikray pažino vyresnieji, jog šisai yra tikray Kristus?

27. Bet apie šį žinom, iš kur yra; bet kad Kristus ateis, niekas nežinos, iš kur jis yra.

28. Šaukė tada Jėzus bažnyčioj mokidamas ir bilodamas: Jūs betaig manę pažystate, ir iškur esmi, žinote, o ne atėjau pats nūg savęs, bet yfa teisus, kurs manę siuntė, kurio jūs ne pažystate.

29. Betaš jį pažystu, nes nūg jo esmi, ir jis manę siuntė.

30. Tada jėškójo, kaipoj sugáutu; bet niekas ne dėjo ant jo rankos; nes dar ne buvo atėjusi jo adyna.

Š. JONO 7.

31. O daug iš žmonių intikėjo į jį ir kalbėjo: Kristus kad ateis, argi daugiaus stebuklų padarys, kaip tūs, kurius šisai padarė?

32. Girdėjo Parizeušai, jog tatau žmonės apie jį murmėjo, ir siuntė Parizeušai ir prakilnėsniai kunigai tarnus, idant jį sugautu.

33. Bilėjo tada jiems Jėzus: Dar mažą česą esmi su jumis, potam eimi anop, kursai manę siuntė.

34. Jėškosit manęs, o ne atrásit, ir kur aš esmi, jūs ateit ne gálite.

35. Kalbėjo tada Žydai tarp savęs: Kurgi tas eis, jog mes jone atrásim? Argi išbarstytump tarp pagonių eis ir mokis pagonius?

36. Koksai tatau yra žodis, kurį ištare: Jėškosit manęs, o ne atrásit, ir kur aš esmi, jūs ateit ne gálite?

37. Bet paskučiausoj' dienoj' šventės, kuri švenčiausi buvo, stovėjo Jėzus ir šaukė, bilodamas: Jeygu kas trokšta, te ateina manęsp, o te geria.

38. Kas tik į manę, kaip kalba raštas, upės vándenio gyvo plūs iš kuno jo.

39. (O tatau kalbėjo apie Dvasę, kurę turėjo gauti tikintieji į jį. Nes dar ne buvo

Dvasė Šventa, todėl, jog dar Jėzus ne buvo pagárbintas.)

40. Daugel tada jū iš ano pulko žmonių girdėdami tūs žodžius, kalbėjo: Tas yra tikray ansai Pránašas.

41. Kitikalbėjo: Tasyra Kristus. Bet nekurie sakė: Argi iš Galilėos ateis Kristus.

42. Argi ne sáko ráštas, jog iš sėklės Dovidó ir iš miestėlio Betlėem, kur buvo Dovidás, ateis Kristus?

43. Šitaipo stójos nesutarimas dėl jo tarp žmonių.

44. Nekurie betaig iš jū norėjo jį sugaut; bet niekas ne ištiesė ant jo savo rankų.

45. Atėjo tadatarnai vyriausump kunigump ir Parizeusump. Ir anie jiems sakė: Kogidėl jo ne átvedėt?

46. Atsakė anietarnai: Niekadós taipó ne kalbėjo žmogus, kaipó tas žmogus.

47. Atsakė tada jiems Parizeušai: Argi ir jūs išvésti este?

48. Argi intikėjo į jį kas iš vyriáusų, arba iš Parizeušų?

49. Bet tie žmonės, kurie nežina zókono, prakėikti yra.

50. Bilėjo jump Nikodėmas, kursai buvo atėjęs náktij jop, budams vienas iš jū:

51. Argi zókonas musų sūdija žmogų, jey pirm ne pėrklausinētu jo ir žinotų, ką dáro?

Š. JONO 7. 8.

52. Anie jam atsakydami tārė: Argi ir tu esi Galilietis? Datirkir veizdėk, jog neyjoks Pránašas iš Galilėos nesi-kėlė.

53. Ir nuėjo kiekvienas sa-vo namopi.

PERSKYRIMAS VIII.

○ Jėzus ėjo ant kálno Alyvū.

2. Ir vėl anksty atėjo baž-nyčion, o visi žmonės susi-ėjo jop, ir sėdės mokino jūs.

3. O átvedė jop mokiti ráštė ir Parizeušai moteriškę su-gąntą patim venčavonystės péržengimė, ir pastátė ję vi-dun,

4. Ir tārė jam: Mokitojau, ta moteriškė užspėta pa-čiamė darbė svetlovystės (kekšystės).

5. Betzókonė Maižiešus pri-sákė mums, tokias akmenimis užmušt. Tu tada ką sakai?

6. O tatai kalbėjo gundida-mi jį, idant galėtu jį aprai-šyti. O Jėzus pasilenkęs žė-myn, rášė pirštu ant žémės.

7. Kaip betaig ne paló-vė jį kláusti, atsitiesęs tārė jiems: Kas iš jūsų yra be grieko, tegul ant jós pirmą ákmenį meta.

8. Ir vėl pasilenkęs žėmyn, rášė ant žémės.

9. Ką anie išgirdė, vienas

po vieno išėjo, (budami aplu-diti savo pačią sažinėj) pra-dėję nūg vyresniųjų iki pas-kutinių; ir Jėzus pats vie-nas pasiliko ir ana motė-riškė viduj' stovinti.

10. O atsikėlęs Jėzus ir ney vieno ne matydamas, tikt tą moteriškę, tārė jei: Moteriš-ke, kur yra tie, kurie skun-dė ant tavęs? Ar niekas tavę ne pražudo?

11. O ana tārė: Niekas, Viešpatie. Bet Jėzus tārė: Tay ney aš tavę ne pražudau. Eik, o jau daugiaus negriešik!

12. Vėl tada kalbėjo jiems Jėzus, bilodams: Aš esmi šviesybė svieto. Kas pas-kuy manę eina, ne váikš-čios tamsybėj', bet turės švie-sybę givatós.

13. Tārė tada jam Parizeu-šai: Tu pats apie savę ludiji; tavo ludijimas ne esti tikras.

14. Atsákė Jėzus ir tārė jiems: Norint aš ludiju apie manę patį, tikras yra mano ludijimas; nes žinau, iš kur atėjau ir kur nueimi; jūs bet nežinote, iš kur atėimi ir kur nueimi.

15. Jūs pagal kuną súdi-jate, aš nieko ne súdiju.

16. O norint ir aš súdičiau, súdas mano teisus yra; jog ne esmi vienas, bet aš ir Tėvas, kursai manę siuntė.

Š. JONO 8.

17. Bet ir zókonē justū pa-rašyta, jog dvieju žmonū lu-dijimas tikras yra.

18. Aš esmi, kursai pats apie savę ludiju, o ludija apie manę ir Tēvas, kurs manę siuntē.

19. Tada jam bilójo: Kurgi yra tavo Tēvas? Atsákē Jē-zus: Ney manęs pažystate, ney mano Tēvo. Jey manę pažintumbit, ir mano Tēvā pažintumbit.

20. Tūs žodžius kalbėjo Jē-zus pas skarbnyčią, mokida-mas bažnyčioj; o ney vienas jį ne sugávo, nes dar ne bu-vo atėjusi jo adyna.

21. Bilójo tada vėl jiems Jēzus: Aš eimi šalin, ir jės-kosit manęs, o justū griekūse mirsite. Kur aš eimi, jūs ateit ne gálite.

22. Kalbėjo tada Žydai: Ar-gu patsai savę nor nužavint, jog sáko: Kur aš eimi, jūs ateit negálite?

23. Ir jis tārē jiems: Jūs este iš žemybės, aš esmi iš aukštybės. Jūs este iš šio svieto, o as ne esmi iš šio svieto.

24. Togidėl aš jumus pa-sakiau, jog numirsite justū griekūse. Nes jey jūs ne intikėsitate, jog aš tas esmi, mirsite griekūse justū.

25. Tada jam kalbėjo: Kas-

gi tu esi? Ir tārē jiems Jē-zus: Pirmay tas, kursai su jumis kalbu.

26. Daug turiu apie jus kal-bēt ir sūdit; bet tasai, kursai manę siuntē, yra teismus. O aš, ką nūg jo girdėjau, tatai kalbu ant svieto.

27. Bet ne suprátó, jog jiems apie Tēvā kalbėjo.

28. Togidėl jiems bilójo Jē-zus: Kada paáuķstisite Su-nų Žmogaus, tada pažysite, jog aš tasai esmi, o jog pats nūg savęs nieko ne darau, bet kaipo manę pamokino ma-no Tēvas, taip kalbu.

29. O tas, kursai manę siuntē, su manim yra. Ne paliko manę vienā Tēvas, jog kū anas mēgsta, tatai aš visados darau.

30. Kaip tatai jis kalbėjo, daug jū ing jį intikėjo.

31. Tada kalbėjo Jēzus Žy-dump, kurie ing jį intikėjo: Jey jūs pasiliksitate mano žodiye, tikrais mano Mokitineis este.

32. Ir pažisyte tiesā, o tiesa jus išvalnys.

33. Atsákē jie jam: Mes es-me sēkla Abraomo, o niekada niekam ne tarnávom; kaipogi tu kalbi, jog valni busite?

34. Atsákē jiems Jēzus: Ištiesós, ištiesós sakau ju-mus, jog kiekviens dárasis griekā, yra grieko tarnas.

Š. JONO 8.

35. O tarnas ne pasiliekt namūse amžinay; Sunus pāsiliect ant amžiū.

36. Togidēl jey jus Sunns valns padarys, tikray valni busitē.

37. Žinau, jog este sēkla Abraomo, bet jēskot, idant manē nužavintumbit, nes žodis manone tur jusimp vietōs.

38. Aš kā regējau priemano Tēvo, kalbu. O jūs taipojau kā regējot prie justū tēvo, darot.

39. Atsākē jie jam ir bilōjo: Musū tēvas esti Abraomas. Tārējiems Jēzus: Kad butumbit sunumis Abraomō, darytumbit darbus Abraomo.

40. Bet dabar jēskote nužavint manē, žmogū, kursai jums teisybē kalbējau, kurē girdējau nūg Dievo. To Abraomas ne dārē.

41. Jūs dārote darbus justū tēvo. Tārē tada jam: Mes ne esme iš bjaurenybēs (kekšystēs) pavaisinti; vienā turime Tēvā, Dievā.

42. Tada jiems tārē Jēzus: Jey Dievas butu justū Tēvas, tay manē milētumbit. Nes aš nūg Dievo išėjau ir atėjau; neygī nesa pats nūg savēs atėjau, bet jis manē siuntē.

43. Kogidēl tōs māno kalbēs ne suprāntate? Jog ne galīte klausyt mano žodžiū.

44. Jūs iš tēvo vėlno este, ir geidimus justū tēvo daryt norite. Tas žmogžudys buvo nūg pradžiōs ir teisybėj' nestovėjo; jog jame nėra tiesōs. Kad kalba melus, iš savo patiēs kalba, nesa jis yra melāgis ir tēvas to patiēs.

45. O aš, jog tiesā kalbu, ne tikite man.

46. Kas iš justū gal manē kaltint dėl grieko? Jeygu bet tiesā kalbu, kogidēl jūs man ne tikite?

47. Kas iš Dievo esti, klauso Dievo žodžiū; todēl jus ne klausote, jog iš Dievo ne este.

48. Tada atsākē Žydai ir tārē jam: Argu mes ne geray kalbame, jog tu esi Samari-tonas ir vėlņą turi?

49. Atsākē Jēzus: Aš vėlno ne turin, bet garbinu mano Tēvā, o jūs manē ne garbinat.

50. O aš ne jēskau mano garbēs; yra bet viens, kursai tą jēsko ir sūdija.

51. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, jey kas mano žodi laikys, smertiēs ne regēs amžinay.

52. Tada jam tārē Žydai: Dabar pažystam, jog vėlņą turi. Abracmas numire, ir Prānašai; o tu sėkai, jey

Š. JONO 8. 9.

kas mano žodį laikys, smerties ne ragaus amžinay.

53. Argi tu esi didesnis už musų tėvą Abraomą, kursai numirė? ir Pránašai numirė. Kagi patsai iš savės daraisi?

54. Atsákė Jėzus: Jey aš pats savę gárbinu, mano garbė nž nieką esti. Yra mano Tėvas, kursai manę gárbiną, kurį jús sákot savo Dievą ėsanti.

55. O jo ne pažinote; bet aš jį pažystu. Ir jey sakýčiau, jog jo ne pažystu, bučiau melágis lygus jumus; bet jį pažystu, ir žodžius jo laikan.

56. Abraomas jusų tėvas džiaugėsi, idant regėtu mano dieną; ir regėjo tą, ir linksminos.

57. Tada táre Žydai jop: Penkių dėsimtų métų dar ne turi, o Abraomą regėjai?

58. Táre jiems Jėzus: Ištiesós, ištiesós sakau jumus, pirm nekaip Abraomas buvo, aš esmi.

59. Pagávo tada ákmenis, idant mestu ant jo. Bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios, pėreidams per vidurį jū, ir taip praėjo.

PERSKYRIMAS IX.

O pro šalių eidams, išvydo žmogų áklą nūg užgimimo.

2. Ir kláusė jį jo Mokitinei, kalbėdami: Mokitojau, kas sugriėšijo? tasaigu, arba jo gimdytojei? jog áklas gimė.

3. Atsákė Jėzus: Ney tas sugriėšijo, ney jo gimdytojei, bet idant pasiroditu darbai Dievo ant jo.

4. Man reikia daryt darbus to, kursai manę siuntė, iki koley diena yra. Ateina naktis, kad niekas ne galės nieko daryt.

5. Koley esmi ant svieto, esmi šviesybė svieto.

6. Tatai pasákęs spjovė ant žémės, o padaré purvą iš spjáudalų, ir užtepė anų purvu akis áklojo;

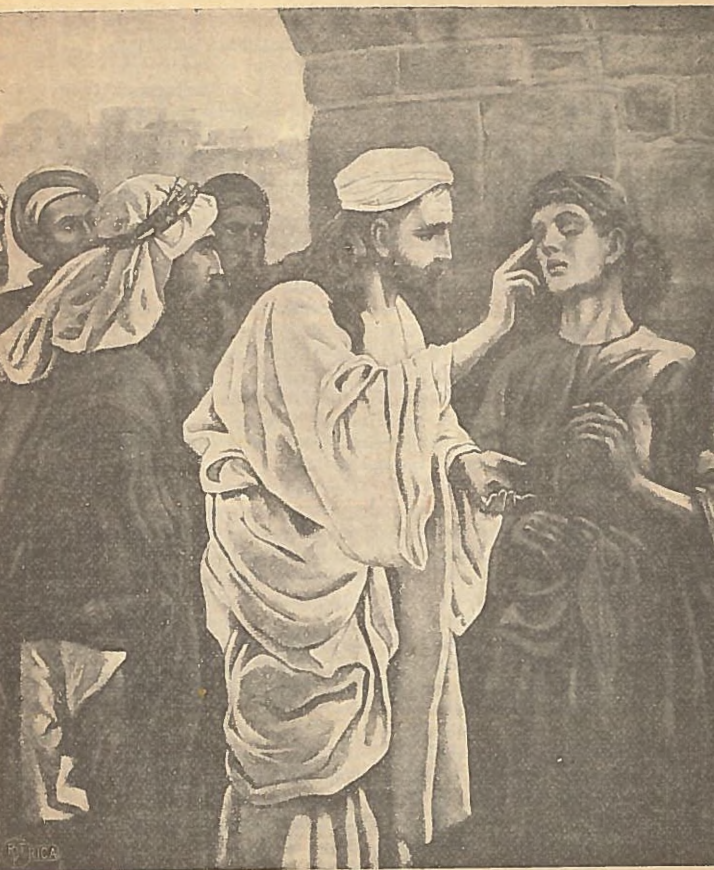
7. Ir táre jam: Eik, nusi-prausk sodžiálkoj' (prudė) Siloe, kas išsimano: Siústas. Nuėjo tada ir nusimazgėjo, ir atėjo regėdams.

8. Tada susiedai ir kurie jį pirm to regėdavo, jog áklas buvo, kalbėjo: Argi ne tas yra, kursai sedėdavo ir elgetávo (ubagávo).

9. Kiti kalbėjo, jog tas yra. O kiti, jóg jam yra lygus. Bet jis sákė: Aš tasai esmi.

10. Tada jam kalbėjo: Kaipogi yra atvertos tavo akys?

11. Ans atsáke ir táre: Žmogus, vadinamas Jėzus, padaré purvą ir aptepė mano akis, o táre man: Eik pru-

Š. JONO 9.

dan Siloe, o nusimazgok. O taip nuėjęs ir nusimazgojęs pražiurėjau.

12. Tada jie jam tārė: Kurgi jis yra? Jis tārė: Nežinau.

13. Tada átvedė tą, kursai buvo pirm áklas, Parizeušump.

14. O buvo Sabbata, kad Jėzus padárė purvą ir atvėrė jo akis.

15. Tada vėl jo kláusė ir Parizeušai, kaip pražiurėjo? O jis jiems pasákė: Uždėjo man purvą ant akių, ir nusimazgojau ir regiu.

16. Tada nekurie iš Parizeušų tārė: Žmogus tas ne esti iš Dievo, nes ne laiko Sabbatós. Kiti vėl kalbėjo: Kaipogi žmogus griešnas gal tokius stebuklus daryt? ir buvo nesutarimas tarp jų.

17. Kalbėjo jie vėl aklámui: Tu ką sakai apie jį, kadangi atvėrė akis tavo? O anstárė: Pránašas yra.

18. Todėley ne tikėjo Žydai apie jį, jog buvo áklas, ir jog pražiurėjo, iki koley atvadino gimdytojus to, kursai regėti pradėjo,

19. Ir kláusė jūs, kalbėdami: Argi tas yra jūsų sunus, apie kurį jūs sákot, áklą užgimusį? kaipgi tada dabar rėg?

20. Atsákė jiems jo gimdytojei ir tārė: Žinome, jog tas

yra mūsų sunus ir jog áklas užgimė;

21. Bet kaipo dabar rėg, nežinom, arba kas jo akis atvėrė, mes nežinom. Juk turėtus; kláuskitegi jį, jis patysai apie savę pasakys.

22. Taip kalbėjo gimdytojei jo, jog bijójos Žydu. Nes jau buvo Žydai susikalbėję, idant kursai tiktay jį per Kristų išpažintu, butu iš iškalós išmestas.

23. Togidėl tārė gimdytojei jo: Turėtus, kláuskite jį.

24. Tadapavadino antrą kartą aną žmogų, kurs buvo áklas buvęs ir kalbėjo jam: Dūk garbę Dievui. Mes žinom, jog tasai žmogus yra griešnas.

25. Atsákė tada jisai ir tārė: Ar jis griešnas yra, nežinau; tatai tiktai žinau, jog budams áklas dabar regiu.

26. O kalbėjo jam vėl: Kągi tav padárė? kaipo atvėrė akis tavo?

27. Atsákė jiems: Dabar jūmus pasakiau, o ne girdėjot. Kogidėl dar vėl girdėt norite? Argu ir jūs norite but jo Mokitineis.

28. Tada kėikė jie jį ir tārė: Tu esi jo Mokitinis; bet mes esame Mokitineis Maiziešaus.

29. Mes žinom, jog Dievas Maiziešausp kalbėjo; bet tą, iš kur yra, nežinom.

8. Jono 9. 10.

30. Atsākē tas žmogus ir kalbėjo jiems: Tatal ištiesōs dāiktaš stebėjimo vertas, jog jūs nežinot, iš kur yra, o atvērē akis mano.

31. Bet mes žinom, jog Dievas griešnikū ne klāuso; bet jey kas yra garbintojis Dievo ir valę jo dāro, tą klāuso.

32. Nūg amžiū ne girdēta, jog kas atvērē akis āklay užgimusio.

33. Kad tas ne butu nūg Dievo, ne galētu nieko padaryt.

34. Atsākē jie jam ir tārē. Tu visas griekūse gimei, o tu mus mokini? Ir ištūmē jį laukan.

35. Išgirdęs Jėzus, jog jį laukan ištūmē ir atrādęs jį, tārē jam: Argi tiki tu ing Dievo Sunų?

36. Jis atsākē ir tārē: O kasgi yra, Viešpatie, jisai, idant ing jį tikēčau?

37. Bet tārē jam Jėzus: Ir regėjai jį, ir kursai su tavim kalba, tas yra.

38. O jis tārē: Tikiu, Viešpatie, ir meldēsi jo.

39. Ir tārē Jėzus: Aš ant sūdo atėjau ing šį sviētą; idant tie, kurie nerég, regētu, o tie, kurie rég, āklais butu.

40. Ir išgirdo tatal nekurie iš Parizeušū, kurie buvo su jū, ir tārē jam: Argi ir mes ākli esame?

41. Tārē jiems Jėzus: Kad butumbit āklais, ne turētumbit grieko. Bet dabar sākote: mes régim, togidėl griekas jusū pasiliekt.

PERSKYRIMAS X.

Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, kas ne eina pro duris avinyčion, bet ieina kitur, tas yra vagis ir razbainikas.

2. Bet kas ieina pro duris, piemū esti avjū.

3. Tamui vartinikas atve-ra, ir avys klāuso jo balso, o jis savo avis vardais vādina ir išveda jas.

4. O kad išlėidžia avis savo, eina pirm jū, o avys eina paskuy jį; nes pažysta jo balsą.

5. Bet paskuy svētimą ne eina, bet bēga nūg jo; nes ne pažysta balso svetimųjū.

6. Tą priekalbį pasākē jiems Jėzus. Bet anie ne suprāto, ką jiems kalbėjo.

7. Tārē tada vėl jiems Jėzus: Ištiesōs, ištiesōs sakau jums: Aš esmi durimis avjū.

8. Visi, kurie tiktay pirm manęs atėjo, vagys yra ir razbainikai; bet jū ne klāusē avys.

9. Aš esmi durimis. Jey kas per manę ieis, bus išganytas: O ieis ir išeis ir gānyklą atras.

Š. JONO 10.

10. Vagis ne ateina, tiktay idant jis vogtu, užmuštu ir nužavintu; aš atėjau, idant jie givąta turētu ir viso apsičiai turētu.

11. Aš esmi piemų gerasis; gėras piemų givąta savo dūst už avis.

12. Bet samdininkas, ir tas, kursai ne esti piemų, kurio ne esti tikros ávys, regėdams vilką atentį, aplėidžia avis ir pabėga; o vilkas pagáudo ir išvaiko avis.

13. O samdininkas bėga, jog esti samdininkas, ir ne tur rupestiės apie avis.

14. Aš esmi piemų gerasis ir pažystu manases, o manoses taipojau manę pašysta.

15. Kaipoj manę pažysta Tėvas, taip ir aš pažystu Tėvą, ir givąta mano guldau už avis.

16. Turiu ir kitas avis, kurios ne esti iš tós avinyčios; irtas man reikatvest, ir balsą mano klausys, o bus viena avinyčia, ir vienas piemų.

17. Todėl manę myl Tėvas, jog aš guldau givąta mano, idant ję vėl imčau.

18. Niekas jós ne ima nūg manęs, bet aš guldau ję pats nūg savęs; turiu galybę, dūt ję, ir turiu galybę, vėl ję imt. Tą isákimaį ėmjan nūg mano Tėvo.

19. Tada stójos vėl pėrsiskirimas tarp Žydų dėl tó žodžia.

20. Kalbėjo betaig daug iš jų: Vėlną tur ir paduko. Kogidėl jo kláusot?

21. Kiti sákė: Tie žodžei ne esti vėlną turinčio. Argi vėlnas gál aklujū akis atvert?

22. Bet buvo Jeruzalėj' šventė pašventimo bažnyčios, ir žiema buvo.

23. Ir váikščiojo Jėzus bažnyčioj', priangije Salamóno.

24. Tada apstójo jį Žydai ir tārė jam: Iki koleysi tu dušias mūsų abejojimė užlaikai? Jey tu esi Kristus, pasakyk mums iškey.

25. Atsákė jiems Jėzus: Pasakiau jums, o ne tikite. Darbai, kuriuos aš darau vardė mano Tėvo, tie apie manę ludią.

26. Bet jūs ne tikite; nes ne este iš mano avjū, kaipoj jums pasakiau.

27. Mano avys klausoj mano balso, o aš jas pažystu, ir eina paskuy manę.

28. O aš givąta ámžina dūmi joms, ir ne pražus ant ámžiū, ir niekas jū ne išplėš iš mano rankū.

29. Tėvas mano, kursai man jas dávé, didėsnis yra už visus; o niekas ne gal jū

Š. JONO 10. 11.

išplēst iš rankū mano Tēvo.

30. Aš ir Tēvas vienu esme.

31. Pakēlē tada vēl ākmenis Žydai, idant jī akmenimis užmuštu.

32. Atsākē jiems Jēzus: Daug gerū dāiktu parodziau jums nūg mano Tēvo; dēl kurio darbo iš tū manē akmenimis mušat.

33. Atsākējam Žydai, kalbēdami: Dēl gēro darbo ne metam tavē akmenimis, bet dēl bluznijimo, ir jog tu budams žmogus darais pats Dievu.

34. Atsākējiems Jēzus: Argi ne esti parašyta zōkonē jusū: Aš pasakiau: Dievai este.

35. Jeygu tus pavadino Dievais, kuriump stōjos žodis Dievo, o ne gal but rāstas lauštas:

36. O tam, kurī Tēvas pašventē ir nusiuntē ing svieta, jūs sākote, tu bluzniji, jog pasakiau, esmi Sunus Dievo?

37. Jeygu ne darau darbus mano Tēvo, ne tikēkit man.

38. O jeygu darau, norint man ne tikētumbit, tikēkitegi darbams; idant pažintumbit ir tikētumbit, jog Tēvas esti manije, o aš jame.

39. Tada vēl jēškōjo jī sugaut; bet jis išējo iš jū rankū.

40. Ir nuējo vēl už Jordana,

ing anā vieta, kur pirm Jonas krikštijo, ir tenay laikēs.

41. O daugel jū ateidami jop kalbējo: Tiesa Jonas ne jōkio stebuklo ne padārē; bet vis, ką tiktay Jonas apie tą pasākē, yra tiesa.

42. Ir daug ju tenay itikējo ing jī.

PERSKYRIMAS XI.

O buvo nekursai sergās, vardu Lāzarus nūg Betaniōs, iš miestēlio Mariōs ir Martōs, seseriēs jo.

2. O ta buvo ana Maria, kuri pātepē Viešpatī mostimi ir slūstē kojas jo plaukais savo; kuriōs brolis Lāzarus sirgo.

3. Siuntē tada sēseres jop, kalbēdamos: Viešpatie. štay tasai, kurī tu myli, sērga.

4. O išgirdēs Jēzus tārē: Ta liga ne esti ant smertiēs, bet dēl garbēs Dievo, idant butu pagārbintas Sunus Dievo per jē.

5. O Jēzus milējo Marta, ir jōs sēserī, ir Lazaru.

6. Todēley kaip išgirdo, jog sirgo, tada pasiliko dvī dieni ant tōs vietōs, kur buvo.

7. Potam tārē Mokitiniump: Eikim vēl Judēōs žēmēn.

8. Kalbējo jam Mokitinei: Mokitojau, anā kart jēškōjo

Š. JONO 11.

Žydai, kaip tavo akmenimis užmuštu, o vėl ten eini?

9. Atsákė Jėzus: Argi ne dvylika yra adynų dienų? Jey kas váikščioja dienų, ne pasižeis, nes rėg šviesybę šio svieto.

10. O jey kas váikščioja náktije, pasižeidžia, jog jame šviesos nėra.

11. Tatai pasákė, ir potam táre jiems: Lázarus, prietelis mūsų miegti, bet eimi, idant ji iš miego pabudinčiau.

12. Tada táre Mokitinei jo: Viešpatie, jey miegti, bus sveikas.

13. Bet Jėzus kalbėjo apie josmirtį, bet anie táre, ji apie užmigimą miego kalbantį.

14. Tada jiems táre Jėzus iškey: Lázarus numirė.

15. Ir džiangiūsi dėl justų, jog tenay ne buvau, idant tikėtumbit. Bet eikim jop.

16. Táre todėl Tamošus, kurį vadina Didymus, Mokitiniems: Eikim ir mes, idant su jū mirtumbim.

17. Atėjęs tada Jėzus, rádo ji jau kėturias dienas grabė gulintį.

18. (O buvo Betania arty Jeruzalės, kaip apie penkiolika varstų.)

19. Ir buvo daug Žydų atėjusių Martosp ir Mariosp, idant jas linksmintu dėley jų brólio.

20. Martatada išgirdusi, Jėzų ateinantį, ėjo jam prieš; bet Maria namie sėdėjo.

21. Tada táre Marta Jėzausp: Viešpatie, kada čonay butumbei buvęs, ne butu numiręs mano brolis.

22. Bet ir dabar žinau, jog apie ką tiktay Dievą, melsi, dūs tatai tav Dievas.

23. Táre jei Jėzus: Tavo brolis kėlsis.

24. Kalbėjo jam Marta: Žinau, jog kėlsis prikėlime iš numirusių sudnoį dienėje.

25. Táre jei Jėzus: Aš esmi prikėlimas iš numirusių ir giváta; kas tik ing manę, norint ir numirtu, bus gyvas.

26. O kiekvienas, kurs gyvas esti, o tik ing manę, ne mirs ant ámžių. Argu tiki tam?

27. Tárejam: Ir labay, Viešpatie! Aš intikėjau, jog tu esi Kristus, Sunus Dievo, kurisai turėjo ateit ant svieto.

28. O tatai pasákusi, nuėjo ir slapčey pavadino Marią, sėserį savo, kalbėdama: Yra čę Mokitojas ir vadina tavęs.

29. Ana kaip tiktay išgirdo, greitay kėlės ir ėjo jop.

30. O Jėzus dar ne buvo atėjęs ing miestėli, bet dar buvo toje vietoje, kur Marta buvo išėjusi prieš jį.

Š. JONO 11.

31. Tada Žydai, kurie su je buvo namie ir linksmino ję, išvydę Marią, jog vėikej kėlės ir išėjo,ėjo paskuy ję,kalbėdami: Eina grábop, idant tenay verktu.

32. Bet kada Maria atėjo ten, kur buvo Jėzus, išvydusi jį, pūlė kojump jo ir tārė jam: Viešpatie, kada če butumbei buvęs, ne butu mano brolis numiręs.

33. Tada išvydęs ję Jėzus verkenčią ir Žydus, kurie buvo su ję atėję, verkenčius, gailingay pasikrutino (labay apsinirto) Dvasėje, ir užsimútijo,

34. Ir tārė: Kurgi jį paguldėt? Tārė jam: Viešpatie, eik o veizdėk.

35. Jėzus apsiverkė.

36. Tada tārė Žydai: Štay, kaipo jį milėjo.

37. O nekurie iš jų kalbėjo: Argi negalėjo tasai padaryt, kursai atvėrė akis áklojo, idant tasai ne butu numiręs?

38. Bet Jėzus gailistėj' pasijudinęs (apsinirtęs) pats savije, atėjo grábop. Bet buvo dūbė, ir akmū buvo užristas ant jės.

39. Kalbėjo Jėzus: Atimkit tą ákmenį! Tārė jam Marta, sesū ano numirusio: Viešpatie, jau pakvipo; nes gulėjo kėturias dienas.

40. Pasákė jei Jėzus: Argi aš tav ne kalbėjau, jog jey intikėsi, išvysi šlovę Dievo.

41. Nurito tada ákmenį, kur buvo lavonas paguldytas. O Jėzus pakėlęs akis savo aukštyn, tārė: Tėve, dėkavoju tav, jog manę išklausei.

42. O aš žinau, jog manę visadós išklausai. Bet tatai pasakiau dėl žmonū aplink stovinčių, idant tikėtu, jog tu manę siuntei.

43. O tatai táres, prašuko didžiu balsu: Lázarau, išeik laukan!

44. Ir išėjo tas, kursai buvo numiręs, turėdams surištą rankas ir kojas skaromis, o véidas jo buvo skarà aprištą. Kalbėjo jiems Jėzus: Išriškit jį, o tegul nueina!

45. Daug tada Žydū, kurie buvo atėję Mariosp, o regėjo tatai, ką padarė Jėzus, intikėjo ing jį.

46. Nekurie bet iš jų nuėjo Parizeušumpir pasákė jiems, ką Jėzus padarė.

47. Tada susirinko prakilnėsní kunigai ir Parizeušai rodon ir kalbėjo: Kagi veikiam? nes tas žmogus daug stebuklū dáro.

48. O jey jį taip paliksim, visi ing jį intikės; ir ateis

Š. JONO 11. 12.

Rimionis ir atims mums tą vietą, musū ir žmones.

49. O vienas iš jų, Kaiposus, būdamas aukščiausiu kunigu tą metą, tarė jiems: Jūs nieko ne žinot,

50. Ney apdarnojat, jog mums privalu, idant vienas žmogus mirtu už žmones, o idant ta visa giminė ne pražūtų.

51. O to ne kalbėjo pats mūsų savęs, bet budams aukščiausiu vyskupu tą metą, pranašavo, jog Jėzus turėjo mirt už tą giminę.

52. O ne tiktay už tą giminę, bet idant taipojan vaikus Dievo, kurie būvo išbarsyti, vienybėn surinktu.

53. Mūsų tės tada dienės susirūdijo, kaipo ji nužudytu.

54. Todėl Jėzus jau ne vaikščiojo regėtinay tarp Žydų, bet iš ten nuėjo šalim ing miestėli, kurs est arty pūsčiōs, vadinamą Epraim, ir tenaygi givėno su Mokitineis savo.

55. O buvo arty Velykos Žydų; o daug jų užžengė Jeruzalėn iš tės šalies pirm Velykų, idant apsičystitu.

56. Jėškōjojie tada Jėzaus ir kalbėjo tarp savęs stovėdami bažnyčioj': Kas jums rėgis, jog neatėjo ant šventės?

57. O vyriāusieji kunigai ir Parizenšai buvo išdāvę

isākima, jey kas žinotu, kur jis butu, idant dūtu žinę, jeyb ji sugautu.

PERSKYRIMAS XII.

Tada Jėzus šešiomis dienomis pirm Velykų atėjo ing Betaniją, kur buvo Lázarus, tas, kursai buvo numiręs, kurį prikėle iš numirusių.

2. Tenaygi jam pritaisė večėrią, o Marta tarnavo. O Lázarus buvo vienas iš tų, kurie su jų drauge sėdėjo prieg stalo.

3. Maria tada ėmusi svārą mostiēs špikanardo labay brangios, pātėpė kojas Jėzaus, ir nušlūstė plankais savo kojas jo. O buvo pripilditi namai kvapū tės mostiēs.

4. Tada tarė vienas iš Mokitinių jo, Judošus, sunus Simono Iškarioto, kursai turėjo jį išdūt:

5. Kogidėl tės mostiēs ne pardavė už tris šimtus grāšiū, o ne davė ubagams?

6. O tatai kalbėjo, ne jog turētu rupestį apie ubagus, bet jog buvo vagis ir māsėnā turėjo, o nešodavo, ką tiktay idėdavo.

7. Tada tarė Jėzus: Dūk jei pakąjū! Ant dienės mano palāidojimo tatai ji laikė.

8. Nes ubagus visadōs pas

Š. JONO 12.

savę turite, bet manę ne visadōs turite.

9. Ištyrė tada pulkas didis iš Žydū, jog jis tenay buvo, ir atėjo ne tiktay dėley Jėzaus, bet idant taipojan Lázarų regėtu, kurį buvo prikėlęs iš numirusiū.

10. Bet ródijo prakilnésni kunigai, idant ir Lázarų nužavintu.

11. Nes daugel Žydū dėley jo atėjo ir intikėjo ing Jėzų.

12. Ant rytojaus didis pulkas, kursai buvo atėjęs ant šventės, išgirdęs, jog Jėzus eina Jeruzalėn,

13. Ėme šakeles palmū ir išėjo prieš jį ir šaukė: Ozianna! pašlávintas, kursai ateina vardan Viešpaties, Karálus Izraėlo!

14. O gávęs Jėzus asiláiti, užsėdo ant jo, kaipo parašyta yra:

15. Nesibijók, duktė Zion; štay tavo Karálus ateiti, sėdėdams ant asiláičio.

16. O to iš pirmo ne suprátó Mokitinei jo; bet kaip Jėzus buvo pėršviestas, tada atminė, jog tatai apie jį buvo parašyta, o jog jie jam tatai buvo padaré.

17. Bettie žmonės, kurie buvo su jū, kaipo Lázarų pavadino iš grábo, ir prikėlė jį iš numirusiū, pagyrė tą darbą.

18. Dėl to taipojan išėjo prieš jį pulkas, kaip girdėjo, jog jis tą stebuklą padáres.

19. Tada kalbėjo Parizeusai tarp savęs: Rėgit, jog nieko ne padarysit? Štay, svietas paskuy jį nuėjo.

20. O buvo nekurie Grėkai tarp tū, kurie buvo užžengę, idant melstus ant šventės.

21. Tie atėjo Pilippop, kursai buvo iš Betsaidōs Galilėōs, ir prášė jį, kalbėdami: Pone, mes norime regėt Jėzų,

22. Nuėjes Pilippas pasákė Andriejui, o Andriejus vėl ir Pilippas pasákė Jėzui.

23. O Jėzus atsákė jiems, kalbėdamas: Atėjo adyna, idant butu pagárbintas Sūnus Žmogaus.

24. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums: Jey grudas kviečiū ipūlęs ing žėmę ne apmirtu, pats vienas pasiliekti; bet jeygu apmirtu, daug vaisaus atneša.

25. Kas myl givátą savo, pražudys ję. O kas nekenčia givátōs savo ant šio svieto, tas ámžinosp givátosp išlaiskys ję.

26. Jey kas man taruáuja, tē sėka manę. O kur aš esmi, tenay bus ir mano tarnas. O jeygu kas man tarnáus, pagarbys ji Tėvas mano.

27. Dabar dušia mano siel-

Š. Jono 12.

varāinga yra. Ir kagi tarsu? Tēve, gēlbēk manē nūg tōs adynōs. Bet dēl to atējau ant tōs adynōs.

28. Tēve, pērsviesk tavo vardā. Atējo tada balsas iš dangaus: Aš jī pērsviečiau ir dar pērsviesu.

29. Tada žmonės, kurie čė stovėjo ir girdėjo, kalbėjo: Perkunas griūdžia. O kiti tārė: Angēlas jam kalbėjo.

30. Atsākė Jėzus tarydams: Ne dēl manės tas balsas stōjos, bet dēl jusū.

31. Dabar yra sūdasšiosvieto; dabar kunigaikštis šio svieto laukan bus išmestas.

32. O aš kaip busu paaukštintas nūg žēmės, visus savēspi trāuksu.

33. O kalbėjo tatai, paženk-lindamas, kokiū smerčiu turėjo mirt.

34. Atsākė jam ansai pulkas: Mes girdėjom iš zókano, jog Kristus patenka ant amžiu; o kaipogi tu kalbi, jog reikia, idant Sunus Žmogaus butu paaukštintas? ir kursaigi yra tas Sunus Žmogaus?

35. Tada jiems tārė Jėzus: Dar ant mazo česo yra su jumis šviesybė. Vaikščiokit tada, kolay šviesybę turite, idant jus tamsybes ne apimtu. Nes kas tamsybėj' vaikščioja, nežina, kur eiti.

36. Koley šviesybę turite, tikėkite ing šviesybę, idant butumbit vaikais šviesybės.

37. Tatai pasākė Jėzus, o nuėjes pasislėpė nūg jų. O norint taip daug stebuklū padārė po akim jų, tačiau ne intikėjo ing jī.

38. Idant išsipilditu žodis Ezaiošaus Pránašo, kurį pasākė: Viešpatie, kasgi intikėjo kōzonei musū, o petys Viešpaties kamuigi yra apreikštas?

39. Dēl to tikėt negalėjo, jog vėl Ezaiošus pasākė:

40. Apjėkino akis jų ir užkietino širdis jų, idant akimis ne regētu, o širdimi ne išmanytu, ir ne sugryštu, idant jūs išgydičiau.

41. Tatai pasākė Ezaiošus, kad regėjo jo garbę ir kalbėjo apie jī.

42. Vienok bet ir iš vyresnujų daugel jų ing jī intikėjo; bet dēl Parizeušū ne išpažino jo, idant iš iškalės ne butu išmesti.

43. Nes labjaus numilėjo garbę prie žmonū, ney garbę prie Dievo.

44. Bet šaukė Jėzus ir bilėjo: Kas tik ing manę, ne ing manę tik, bet ing tą, kursai manę siuntė.

45. Ir kas manę rég, rég tą, kursai manę siuntė.

8. JANO 12. 13.

46. Aš šviesybē atējau ant svieta, idant ney vienas, kursai tik ing manē, tamsybēje ne pasiliktn.

47. O jeyga kas klausytūs mano žodžiū, o ne intikētu, aš jo ne sūdiju. Nes ne atējau, idant sūdičau svieta, bet idant išganyčau svieta.

48. Kas manē paniekina, o ne priima mano žodžiū, tas tur kursai jī sūdis: žodžei, kurius aš kalbu, jī sūdis sudnej' dienoje.

49. Nes aš patsai iš savęs ne kalbėjau, bet tasai, kursai manē siuntė, Tėvas, man isākima davė, ką turėtau kalbėt ir apsakyt.

50. Ir žinau, jog jo isākimas esti givāta amžina. Togidėl tatai, ką aš jums kalbu, kaip o man pasākė Tėvas, taip kalbu.

PERSKYRIMAS XIII.

O pirm šventės Velykū, žinodams Jėzus, jog atėjo jo adyna, idant eitu iš šio svieta Tėvop, numilėjęs savosus, kurie buvo ant svieta, iki galo numilėjo jūs.

2. O buvo po večėriūs, kada vėlnas jau buvo dāvēs ing širdį Judošui Simonui Iškarriotui, idant jī išdūtu,

3. Žinodams Jėzus, jog Tėvas vis padavė ing rankas

jo, o jog nūg Dievo išėjo ir Dievop eina.

4. Kėlės jis nūg večėriūs ir nudėjo savo rubus, o ėmęs prastyrią, apsiijūsė.

5. Potam ipylė vādenio ing praustuve ir pradėjo Mokitinieims kojas mazgot, ir šlūstit prastyria, kurė buvo apsiijūsės.

6. Tada atėjo Simonop Pėtrop. O jis jam tarė: Viešpatie, tugu tu man kojas mazgosi?

7. Atsākė Jėzus ir tarė jam: Ką aš darau, tu dabar ne žinai, bet potam žinosi.

8. Kalbėjo jam Pėtras: Ne mazgosi tu kojū mano niekad. Atsākė jam Jėzus: Jey tavę ne mazgošu, ne turėsi ne jokiūs daliēs su manim.

9. Tarė jam Simonas Pėtras: Viešpatie, ne tiktay kojas mano, bet ir rankas ir gālva.

10. Tarė jam Jėzus: Kas yra numazgotas, ne reikalauja, tiktay idant kojas numazgotu; nes čystas yra visas. Ir jūs este čysti, bet ne visi.

11. Nes zinėjo, kursai jī turėjo išdūt; dėl gito tarė, ne visi este čysti.

12. Kad tada numazgėjo kojas jū, ir ėmė savo rubus, pāsīsėdęs vėl už stālo, tarė jiemus: Ar žinote, ką jums padariau.

13. Jūs manę vadinat Mo-

Š. JONO 13.

kitoju ir Viešpatimi, o geray sákote, nes ir esmi tasai.

14. Jey tada aš Viešpats ir Mokitojas jusų, numazgojau kojas jusų: Ir jūs turit vienas antro kojas mazgoti.

15. Nes davjau jumus pavéikslą, idant, kaipo aš jumus padariau, ir jūs darytumbit.

16. Ištiesós, ištiesós, sakau jumus, ne esti tarnas didésnis už savo poną, ney pasiuntinys yra didésnis už tą, kursai jį siuntė.

17. Jeygu tatai žinote, išganyti este, jey tatai dárote.

18. Ne apie visus jus kalbu; aš žinau, kuriuos aprinkau, betidantišsipilditu, ráštas, kursai su manim válgo dūną, pakėlė prieš manę savo kulną.

19. Dabar jumus sakau pirm to, ne kaip tatai stosis, idant kada tatai stosis, intikétumbit, jog aš esmi.

20. Ištiesós, ištiesós sakau jumus, kas priima tą, kurį siúsu, manę priima; o kas manę priima, tą priima, kursai manę siuntė.

21. Tai pasákęs Jėzus nusismútijo dvasėje, ir ludijo ir táre: Ištiesós, ištiesós sakau jumus, jog vienas iš jusų išdūs manę.

22. Tada Mokitinei veizdėjo

kits ing kitą, abejodami, apie ką tatai kalbētu.

23. O buvo vienas iš Mokitinių jo, kursai buvo atsigulęs prieglobstije Jėzaus, kurį milėjo Jėzus.

24. Togidėl ant jo pamójo Simonas Pétras, idant klausinētu, kursai tasai butu, apie kurį kalbėjo.

25. O jis atsigulęs prie krutų Jėzaus táre jam: Viešpatie, kursai tas yra?

26. Atsákė Jėzus: Tas yra, kuriam aš padažęs kasnį dūnós padúsu. O padažęs kasnį dūnós davė Judošui Simonui Iskariotui.

27. O tūjaus po to kasnio dūnós inėjo ing jį šėtonas. Tada jam táre Jėzus: Ką darai, daryk véikey.

28. O to niekas ne supráto iš drauge sėdinčių, kodėl jam tatai kalbėjo.

29. Nes nekurie tárės, kadángi Judošus turėjo mašną, jog jam táre Jėzus: Pri-pirk mums, ko reikia ant šventės, arba idant ką dūtu ubagams.

30. Tada ans ėmęs aną kasnį dūnós, tūjaus išėjo; o naktis buvo.

31. Kaip tadá jis išėjo, táre Jėzus: Dabar yra pagárbintas Sunus Žmogaus, o Diėvas yra pagárbintas jame.

Š. JONO 13. 14.

32. O kadangi Dievas pagárbintas yra jame, tada jį ir Dievas pagárbys pats saviĳe, ir tūĳaus jį pagárbys.

33. Vaikėlei, dar ant mažo čėso ėsmi su jums. Jėškó-sit manęs, bet kaipo pasakiau Žydams, kuraš eimi, jūs ateit negálite, taip ir jums dabar sakau.

34. Prisákimą naują dūmi jums, idant tarp savęs milėtumbitės, kaipo aš jus numilėjau, idant ir jūs tarp savęs milėtumbitės.

35. Iš to pažys visi, jog mano Mokitineis este, jey móile turėsite viens prieš kitą.

36. Tárė jam Simonas Pétras: Viešpatie, kurgi eini? Atsákė jam Jėzus: Kur aš eimi, tu dabar paskuy manę eit ne gali, bet potam eisi paskuy manę.

37. Kalbėjo jam Pétras: Viešpatie, kogidėl dabar paskuytavę eit ne galu? Givátą mano už tavę paguldysu.

38. Atsákė jam Jėzus: Artu givátą tavo už manę paguldysi? Ištiesós, ištiesós sakau tav, ne pragys gaidys, net manęs tris kartus užsigysi.

PERSKYRIMAS XIV.

Te-nesismútija širdis just! Jūs tikite ing Dievą, ir ing manę tikėkite.

2. Namūse mano Tėvo daug yra givėnimų. O jey taip ne butu, pasakyčiau jums: Eimi, idant jums pritaisyčiau vietą.

3. O kad nueisu ir pritaisysu jums vietą, ateisu vėl ir imsu jus savęsp, idant, kur aš esmi, ir jūs butumbit.

4. O kur aš eimi, žinote, ir kėlą žinote.

5. Tárė jam Tamošus: Viešpatie, ne žinome, kur eini, o kaipogi gálime kėlą žinot?

6. Tárė jam Jėzus: Aš esmi kėlas ir tiesa ir givata. Niekas ne ateit Tėvop, neng tikt' per manę.

7. Kada manę pažintumbit, ir Tėvą mano pažintumbit; ir jau jį dabar pažystat ir regėjot jį.

8. Kalbėjo jam Pilippas: Viešpatie, parodik mums Tėvą, o gana mums.

9. Tárė jam Jėzus: Taip ilgay esmi su jums, o ne pažinai manęs? Pilippe, kas manę régi, rég ir Tėvą; kaipogi tu kalbi, parodik mums Tėvą?

10. Ar ne tiki, jog aš esmi Tėviep, o Tėvas manip? Žodžius, kurius aš jums kalbu, ne pats nūg savęs kalbu, bet Tėvas, kursai manip givėna, tas dáro tus darbus.

11. Tikėkit man, jog aš Tė-

Š. JONO 14.

viep, o Tēvas manipi yra; o jey ne, tay dēl pačiū darbū tikēkit man.

12. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, kas tik ing manē, darbus, kurius aš darau, ir pats darys, ir dar už tūs didēsnius darys, kadangi aš eimi Tēvop mano.

13. O ką tiktay prašysite mano vardē, tatai darysu; idant butu pagārbintas Tēvas Suniep.

14. Jey ką prašysit mano vardē, aš darysu.

15. Jey manē mylit, prisākimus mano laikykit.

16. O aš prašysu Tēvą, o kitą Palinksmintojį dūs jūmus, idant su jumis pasiliktu amžinay:

17. Dvasę tiesōs, kurę svietas priimt ne gal, nesa jōs ne rēg, ney pažysta jōs; bet jūs ję pažystate, kadangi prieg jusū pasiliekt ir jusimp bus.

18. Ne paliksu jus siratomis; ateisu jusump.

19. Dar māža vālanda yra, o sviets manē daugiaus ne rēgēs, bet jūs manē regēsitate; nes aš gyvas esmi, ir jūs gyvi busite.

20. Toje dienoje jūs pažysite, jog aš esmi Tēviep mano, ir jūs manip, ir aš jusimpi.

21. Kas tur prisākimus mano ir laiko jūs, tas yra, kursai

manē myl. O kas manē myl, milēs taipojau jį mano Tēvas; ir aš jį milēsu ir apreikšu jam patsai savę.

22. Sāko jam Judas, ne an-sai lškariotas: Viešpatie, kas-gi tatai yra, jog mums nori apsireikšti, o ne svietui?

23. Atsākē Jēzus ir tārē jam: Jey kas manē myl, žodžius mano laikys; ir Tēvas mano milēs jį, ir jopiateisime ir givēnimą jempi padarysime.

24. Kas manēs ne myl, žodžių mano ne laiko; o žodis, kurį girdite, neesti mano, bet Tēvo, kursai manē siuntē.

25. Tatai jūms pasakiau pas jus budamas.

26. Bet Palinksmintojas Dvasē Šventoji, kurę Tēvas atsiūs mano vardē, ta jus išmokys vis, ir primys jūms vis, ką tiktay jūmus pasakiau.

27. Pakąjū paliekmi jūmus, mano pakąjū dūmi jūmus; ne taip dūmi jūms, kaipo svietas dūda. Te ne išsigąsta širdis jusū ir te-nesibijos.

28. Girdėjot, jog aš jūmus pasakiau: Nueimi ir vėl ateisu jusump. Kad manē milētumbit, ben džiangtumbitēs, jog pasakiau, eimi Tēvop; nes Tēvas mano didēsnis yra už manę.

29. Ir dabar jūms pasakiau,

Š. JONO 14. 15.

pirm ne kaipo tatai stojas, idant, kada tatai stosis, intikētumbit.

30. Jau tolaussu jumīs daugel ne kalbēsu; nesa ateina kunigaikštis šio svieta, o manip nieko ne tur.

31. Bet idant pažintu svietas, jog mylu Tēvą, o kaipo man isākē Tēvas, taip darau: Kēlkitēs, o eikim iš če!

PERSKYRIMAS XV.

Aš esmi tikras vyno mēdis, o Tēvas mano yra vyno daržinikas.

2. Kožną vyno šakėlę prieg manēs, kuri vaisaus ne neša, jis atkerta. O kiekvieną, kuri atneša vaisų, jis apčystija, idant daugiaus vaisaus nēštu.

3. Jau jūs este čysti dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.

4. Pasilikitegi manipi, ir aš jusimpi. Kaip vynu sakėlė ne gal atnēšt vaisaus iš savēs, jey ne pasiliktu vynu mēdije: Taipo ney jūs, jey manipi ne pasiliksite.

5. Aš esmi vynu mēdis, jūs šakėlės. Kas pasiliekt manipi, o aš jame, tas atneša daug vaisaus. Nes be manēs nieko daryt ne gālite.

6. Jey kas nē pasiliks manipi, išmestas yra laukan kaip šakėlė ir sudžiūsta, ir su-

renka jas ir iog ugnį meta ir dēga.

7. Jey manipi pasilieksite, ir žodžei mano jusimp pasilieksite, ką tiktay norētumbit prašysit, o stosis jumus.

8. Tame yra pagárbinamas Tēvas mano, idant apstingą vaisų atnēstumbit, o batumbit Mokitineis mano.

9. Kaip manę milėjo Tēvas, taip ir aš numilėjau jus. Pasilikite mano mēilėj.

10. Jey mano prisákimus laikysite, pasiiksité mēilėj mano: kaip ir aš laikiau prisákimus mano Tėvo ir pasilieksite jo mēilėj.

11. Tatai jumus pasakiau, idant manolinksmybė jusimp pasiliktu, o jūsų linksmybė butu tobula.

12. Tasyra manoprisákimas, idant tarp savēs milētumbitės, kaip aš jus numilėjau.

13. Didėsnis mēilės už tą niekas ne tur, tiktay kada kas savo givátą paguldo už savo prietelus.

14. Jūs este mano prietelei, jey darysite, ką tiktay jumus prisakau.

15. Jau tolaus ne vadysu jus tarnais; nes tarnas nežina, ką dāro jo Viešpats. Bet jus pavadinau prietelais, jog vis, ką girdėjau nūg mano Tėvo, apsakiau jumus.

Š. JONO 15. 16.

16. Ne jūs manę aprinkot, bet aš jus aprinkau ir paskyriau jus, idant nueitumbit ir atnėštumbit vaisų, o vaisus jūsų idant pasiliktu, jeib ką tiktay prašytumbit Tėvą mano vardė, idantjums dūtu.

17. Tatai jumis prisakau, idantvienas antrą milėtumbit.

18. Jey jūsų svietas nekenčia, žinokite, jog manę pirmiaus, ne kaip jūsų, ne kentė.

19. Kad butumbit iš svieto, svietas savaję milėtu; bet jog ne este iš svieto, bet aš jus isrinkau iš svieto, togidėl jūsų nekenčia svietas.

20. Atminkit žodį, kurį aš jums pasakiau: Ne esti tarnas didėsnis už savo poną. Jey manę pėsekiojo, ir jus pėsekios: jey žodžius mano laikė, ir jūsų laikys.

21. Bet jums tatai vis darys dėl mano vardo, jog ne pažystato, kursai manę siuntė.

22. Jey ne bučiau atėjęs, o ne kalbėjęs jiems, ne turėtu grieko; bet dabar ne tur iškalbės dėl savo grieko.

23. Kas manę nekenčia, ir Tėvo mano nekenčia.

24. Kad ne bučiau dāręs tū darbū tarp jų, kuriū niekas kitas ne dārė, grieko ne turėtu; bet dabar regėjo ir ne kentėjo bei manę, bei Tėvo mano.

25. Bet idant išsipilditu

žodis, kursai yra zokone jų parašytas: jog manę be priežasties ne kentėjo.

26. O kad ateis ans Linksminojas, kurį aš jums siūsu nūg Tėvo, Dvasė tiesos, kuri nūg Tėvo išėiti, apie manę ludis.

27. Betirjūs ludisite, nes su manim nūg pradžiōs buvotė.

PERSKYRIMAS XVI.

Tatai jumis pasakiau, idant nesipiktintumbit.

2. Išmes jus iš surinkimū; bet ateit čėsas, jog kiekvienas, kursai jus užmuš, tarsiis Dievui garbę (tarnāvima darąs).

3. O tatai jums padarys, jog ne pažysta Tėvo, ney manę.

4. Bet aš jums tatai pasakiau, idant, kada ateis tas čėsas, atsimintumbit to, jog aš jums pasakiau. O to iš pradžiōs jums ne sakiau, nes su jumis buvau.

5. Bet dabar eimi top, kursai manę siuntė, o niekas iš jūsų ne klāus manę, kur eini?

6. Bet jog jums tatai pasakiau, smutka pripildita est širdis jūsų.

7. Bet aš jumis tiesą kalbu, privalu jums, idant aš nueičau. Nes jey ne nueičau, Palinksminojas ne ateis

S. JONĖ 16.

jusump; bet jėy nueisu, siūsū jį jusump.

8. O anas atėjęs, káltis svietą dėl grieko, ir dėl teisybės, ir dėl súdo.

9. Dėl grieko, jog neintikėjo ing manę.

10. Dėl teisybės bet, jog Tėvop mano eimi, o jau manęs daugians ne regėsit.

11. O dėl súdo, jog kuni-gaikštis šiu svieto jau yra apsúditas.

12. Turin dar jums daug kalbėti, bet dabar tai pakelt ne gálite.

13. Betkada ateis ana Dvasė tiesūs, ives jus ing visokią tiesą. Nes ne pati nūg savęs kalbės, bet ką tiktay išgirs, kalbės, ir ateisenčius dáiktus jums apsakys.

14. Ana manę pagárbis, jog iš mano ims, o apsakys jums.

15. Vis, ką tur Tėvas, mano yra; dėlgitos sakiau: Jog iš mano ims, o jums apsakys.

16. Po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit manę, nes aš eimi Tėvop.

17. Kalbėjo tada nekurie iš Mokitinių jo tarp savęs: Kasgi tatai yra, ką mums kalba, po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit manę, ir jog aš eimi Tėvop?

18. Togidėl kalbėjo: Kasgi

tatai yra, ką kalba, po mažam? Ne žinom, ką kalba.

19. Tada Jėzus pažino, jog jį kláusti norėjo, ir tarė jiems: Apie tatai klausinėjat tarp savęs, jog pasakiau, po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit manę;

20. Ištiesūs, ištiesūs sakau jums, jog jūs verksite, ir raudosite, o švietas linksmisis, o jūs sielositės: bet sielvartas jūsų pavirs jums ing džiaugsmą.

21. Moteriškė kada gimdo, sielvartą tur, nes atėjo adyna jės; bet kada pagimdė vaikėli, jau ne átmena súpulio dėl džiaugsmo, jog žmogus gimė ant svieto.

22. Ir jūs dabar sielvartą turite; bet vėl regėsu jus, ir linksmisis širdis jūsų, o linkmybės jūsų niekas ne atims nūg jūsų.

23. Ir toj' dienoj' ne kláusite nieko manęs.

Ištiesūs, ištiesūs sakau jums, ką tiktay prašysite Tėvą mano vardė, dūs jums.

24. Iki šioley nieko ne prašėt mano vardė. Prašykit, o imsit, idant linkmybė jūsų būtų tobula.

25. Tatai jums per prilyginimus kalbėjau. Bet ateiti čėsas, kad jau tolaus ne per prilyginimus jums kalbėsu,

Š. JONO 16. 17.

bet iškey apie Tėvą, mano
apsakysu jums.

26. Tuj' dienoje mano vardė
prašysite; o ne kalbu jums,
jog aš mano Tėvą prašysu
už jus.

27. Nes pats Tėvas myl
jus, jog jūs manę milėjote ir
intikėjot, jog aš nūg Tėvo
išėjau.

28. Išėjau nūg Tėvo, o
atėjau ant svieto; ir vėl pa-
liekmi svieta, o eimi Tėvop.

29. Tārė jam Mokistinei jo:
Štay, dabar iškey kalbi, o
nejókio priekalbjo ne sakai.

30. Dabar žinome, jog vis
žinai, o ne reikaláuji, idant
tavę kas kláustus: Togidėl
tikime, jog nūg Dievo išėjai.

31. Atsákė Jėzus jiems:
Dabar tikite.

32. Štay, ateis adyna, ir
labay jau atėjo, kad busite iš-
barstiti kiekviens ing sava-
ję, o manę vieną paliksité;
bet ne esmi vienas, nes Tė-
vas yra su manimi.

33. Tatai jums pasakiau,
idant manipi pakájų turėtum-
bit. Ant svieto suspaudimą
turėsit; bet bukite linksmi,
aš pėrgalėjau svieta.

PERSKYRIMAS XVII.

Tatai pasákęs Jėzus, pakėlė
savo akis dangun ir tārė:

Tėve, atėjo adyna, pėršviesk
tavo Sunų, idant taipojau ir
tavo Sunus pėršviestu tavę.

2. Kaip davei jam galybę
ant viso kuno, idant jis vi-
siemus, kurius jam davei,
dūtu ámžina givátą.

3. O tatai esti ámžina gi-
vata, idant tavę pažintu vie-
natijį tikrą Dievą ir kuri
siuntei, Jėzų Kristų.

4. Aš tavę pėršviečiau ant
žémės ir pabaigiau darbą,
kuri man davei, idant ji
daryčiau.

5. O dabar pėršviesk manę tu
Tėve pats savipi su ta švie-
sybę, kurę tavipi turėjau, pirm
nekaipo svietas, buvo.

6. Apreiškiau tavo várdą
žmonėmus, kurius man da-
vei iš svieto. Jie tavieji bu-
vo, ir davei man jūs, ir jie
laikė tavo žodžius.

7. Dabar jie pažino, jog vis,
ką man davei, nūg tavęs esti.

8. Nes žodžius, kurius man
davei, davjau jiems; o anie
jūs priėmė ir pažino tikray,
jog nūg tavęs išėjau, o inti-
kėjo, jog tu manę siuntei.

9. Aš už jūs prašau, ne
už svieta, prašau, bet už tūs,
kurius man davei, nes jie
tavieji esti.

10. Ir vis, kas mano yra, esti
ir tavo, o kas tavo, tai ir ma-
no, ir pėršviestas esmi jūse.

Š. JONO 17. 18.

11. O ne esmi daugiaus ant svieto, bet anie yra ant svieto, o aš eimi tavęsp. Têve šventas, išlaikyk jūs tavo vardê, kurius man davei, idant butu vienu, kaip o ir mes.

12. Kada su jeis buvau ant svieto, aš jūs išlaikiau tavo vardê, kurius man davei apsaugojau jūs, ir ney vienas iš jû ne prazuvo, tiktay taisai sunus prapultiês, idant râstas išsipilditu.

13. Bet dabar tavęsp eimi ir kalbu tatau ant svieto, idant turêtu mano linksmybę pilnay savipi.

14. Aš jiems davjau tavo žodi, o svietas jû ne kentêjo; nes ne esti nûg svieto, kaip o ir aš ne esmi nûg svieto.

15. Ne prašau, idant jūs atimtumbei nûg svieto, bet idant jūs apsaugotumbei nûg pikto.

16. Jiene esti nûg svieto, kaip o ir aš ne esmi nûg svieto.

17. Pašvęsk jūs tavo tiesoje: tavo žodis yra tiesa.

18. Kaip o tu manę siuntei ing svieta, taip ir aš jūs siunčiu ing svieta.

19. O aš pasišvenčiu pats savę už jūs, idant ir anie butu pašvęsti tiesoje.

20. O ne tiktay už jūs prašau, bet ir už anūs, kurie per jû žodi intikês ing manę.

21. Idant visi butu vienu, kaip o tu Têve manipi, o aš tavipi; idant ir anie musimpi vienu butu; idant svietas intikêtu, jog tu manę siuntei.

22. O aš tą garbą, kurę man davei, davjau jiems: idant vienu butu, kaip o mes vienu esme.

23. Aš jûse, o tu manipi, idant butu tobulais vienybėje, o idant pažintu svietas, jog tu manę siuntei, o jog jūs nûmilêjei, kaip o ir manę numilêjei.

24. Têve, kurius man davei, noriu, idant, kur aš esmi, ir anie butu su manim; idant regêtu garbą mano, kurę man davei, nes numilêjei manę pirm svieto nugrunta-vôjimo.

25. Teisus Têve, svietas tavęsp ne pažino; bet aš tavę pažinau, o ir tie pažino, jog tu manę siuntei.

26. Ir padariau jiems pažystamą tavo vardą, ir pažystamą padarysu; idant mëlê, kure manę milêjei, butu jûse. ir aš jûse.

PERSKYRIMAS XVIII.

Tatau pasâkęs Jêzus išêjo su savo Mokitineis per upę Kidron, kur buvo daržas, ing kurį jis iêjo ir Mokitinei jo.

Š. JONO 18.

2. O žinójo ir Judošus, kursai jį išdavė, tą vietą; nes tenay tánkey susieidavo Jėzus su savo Mokitineis.

3. Togidėl Judošus ėmęs pulką ir tarnus nūg vyrėsnitū kunigū ir Parizeušū, atėjo tēn su latarniomis ir žibureis ir ginklais.

4. Tada Jėzus žinodams vis, kas ant jo turėjo ateit, išėjęs tarė jiems: Ko jėškote?

5. Jie atsakė jam: Jėzaus Nazarėniškio. Tārė jiems Jėzus: Aš esmi! O stovėjo su jeis ir Judošus. kursai jį išdavė

6. Kaip tada jiems pasakė: Aš esmi! jie ėjo atgalūs ir pūle ant žėmės.

7. Tada vėl jūs paklausė: Ko jėškote? O anie tarė: Jėzaus Nazarėniškio

8. Atsakė Jėzus: Sakiau jums, jog aš tas esmi. Jey tada manęs jėškote, leiskitegi tiems atstot

9. Idant išsipilditu žodžei, kurius buvo pasakęs: Ne prapuldžiau ney vieno iš tū. kuris man davei

10. Tada Simonas Pétras turėdams kalaviją, ištraukė jį ir ištiko tarną vyriáusu kunigo ir nukirto jam jo dėšinę ausį. O to tarno vardas buvo Malkus.

11. Kalbėjo tada Jėzus Pé-

trui: Idėk tavo kalaviją, makštisna. Argi aš ne gėrsu to kieliko, kurį man davė mano Tėvas?

12. Tada pulkas ir šimtinikas ir tarnai Žydū sugavo Jėzų ir surišo jį,

13. Ir vedė jį pirmjaus Annošausp, tas buvo kaipošaus ūšvis, kurs buvo aukščiausū kunigu tą mėtą.

14. O Kaipošus tasai buvo, kursai Žydams ródijo, jog naudingėsne yra, idant vienas žmogus numirtu už žmones.

15. Bet ėjo paskuy Jėzų, Simonas Pétras, ir kitas Mokitinis. O tas Mokitinis buvo pažystamas aukščiausamui vyskupui ir inėjo su Jėzu ing dvārą vyriáusu vyskupo.

16. Bet Pétras stovėjo pas duris lauke. Išėjo tada antras Mokitinis, kursai buvo pažystamas aukščiausamui vyskupui ir kalbėjo vartinikei ir ivedė Pétrą.

17. Tada kalbėjo Pétrui merga vartininkė: Argi ir tu ne esi vienas iš Mokitinių to žmogaus? Ans atsakė: Ne esmi.

18. Stovėjo tada tarnai ir šeimyna, sukūrę ugnį, nes buvo šalta, ir šildėsi. Buvo betaig su jeis ir Pétras stovėdams ir besišildidams.

19. Tada vyriáusas kunigas

Š. JONO 18.

klāusē Jēzu apie jo Mokitinius ir apie jo mokslā.

20. Atsākē jam Jēzus: Aš iškey kalbėjau svietui. Aš visadōs mokidavau iškaloj' ir bažnyčioj', kur visi Žydai susieina, o slāpčioje nieko ne kalbėjau.

21. Kāgimanēklāusi? klāusk tū, kurie girdējo, kā jiems kalbėjau: šitay, tie žino, kā aš sakiau.

22. O kad jis tatau kalbėjo, vienas iš tarnū, kurie ten stovėjo, dāvē Jēzui per ausį, kalbēdams: Argi taip atsaikai vyriāusamui vyskupui?

23. Atsākē jam Jēzus: Jey piktay pasakiau, dūk ludijimā apie piktā; o jey geray, kodēlgi manē muši?

24. Ir nusiuntē jį Annošus surištā, Kaipošausp, aukščiāusop vyskupop.

25. O Simonas Pētras stovėjo ir šildēs. Kalbėjo jie tada jam: Argi ir tu ne esi iš jo Mokitiniū? Ans užsigynē, kalbēdams: Ne esmi.

26. Kalbėjo jam viens iš tarnū vyriāuso kunigo, gentis to, kuriam buvo Pētras nukirtęs ausį: Argi aš tavę ne regėjau daržē su jū?

27. Užsigynē vėl Pētras; o tūjans gaidys pragydo.

28. Védē tada Jēzu, jie nūg Kaipošaus ing sūdo namus;

o buvo anksty. Ir ne ējo patys ing sūdo namus, idant ne išsidergtu, bet idant vālgitu avinėlį Velykōs.

29. Tada išėjo jump Pilotas laukan ir tārē: Kokigi skundimā ātnešat prieš tą žmogū?

30. Atsākē jie jam ir kalbėjo: Kad tas ne butu piktadēju, ne butumbim jį tav padāvē.

31. Kalbėjo tada jiems Pilotas: Imkitegi jūs jį, o pagal jusū zōkonā apsūdikit jį. Tārē tada jam Žydai: Mums nēdera nužavint niekā.

32. Idant išsipilditu žodžei Jēzaus, kurius kalbėjo, pažėnklindams, kokiū smerčiu turēsęs mirt.

33. Tada vėl inėjo Pilotas ing sūdo namus ir pavadino Jēzu ir tārē jam: Tugu esi karālus Žydū?

34. Atsākē jam Jēzus: Argu patsai tatau nūg savęs kalbi, argu kiti tai tav pasākē apie manę?

35. Atsākē Pilotas: Argu aš esmi Žydas? Giminē tavo ir vyrēsni kunigai padāvē man tavę; kāgi darei?

36. Atsākē Jēzus: Karalystē mano ne esti iš šio švieto; kada mano karalystē iš šio svieto butu, tada mano tarnai dēley tōs kariātu, idant

Š. JONO 18. 19.

ne bučiau padūtas Žydams; bet dabar mano karalystė ne est iš čė.

37. Tada jam tārė Pilotas: Ar tačiau tu esi karālus? Atsakė Jėzus: Tu sakai, jog aš esmi karālus. Aš dėl to gimęs esmi ir dėl to ant svieto atėjau, idant ludijimą dūčiau tiesai. Kožnas, kursai iš tiesos yra, klauso mano balso.

38. Tārė jam Pilotas: Kas gi yra tiesa? O tatai pasakęs, išėjo vėl Žydump ir tārė jiems: Aš jame neįokiūs priezastiės ne randu.

39. Bet jusimp yra tas pajunkimas, idant jums vieną išlėisčiau ant Velykū. Ar norite tada, idant jums išleisčiau tą Žydū karālų.

40. Tada vėl visi šaukė kalbėdami: Ne tą, bet Barabbošų. O tas Barabbošus buvo razbainikas.

PERSKYRIMAS IX.

Tada Pilotas ėmė Jėzų ir nuplakė jį.

2. O zalnieri nupyne vainiką iš erškėčių, uždėjo ant jo galvės, ir rubū šarlotū (kanikūs) apvilko jį.

3. Ir kalbėjo: Buk pasveikintaj karālau Žydū. Ir davė jam pėrausis.

4. Tada vėl išėjo Pilotas

laukan ir tārė jiems: Štay išvedu jį jums laukan, idant pažintumbit, jog jame neįokiūs priezastiės ne randu.

5. Tada Jėzus išėjo laukan, nešdams aną erškėčių vainiką, ir aną ploščiu šarloto (kanikūs). Ir jis tārė jiems: Štay, koks žmogus!

6. Kaip tada jį išvydo vyrėsnī kunigai ir tarnai jū, šaukė, kalbėdami! Nukryžia-vok, nukryžia-vok! Tārė jiems Pilotas: Imkitegi jūs jį, o nukryžia-vokit. Nes aš jame neįokiūs priezastiės ne randu.

7. Atsakė jam Žydai: Mes zókoną turim, ir pagal zókoną musū tur mirti, ne pasidarė šunumi Dievo.

8. Kaip tatai Pilotas išgirdo tus žodžius, jis jū labjaus bijojosi.

9. Ir vėl inėjo ing sūdo namus ir tārė Jėzui: Išgikur tu esi? Bet Jėzus jam nieko ne atsakė.

10. Tada jam kalbėjo Pilotas: Ar ne kalbi man! Argi ne žinai, jog turiu valdžią, tavę nukryžia-vot, ir turiu valdžią, išlėisti tavę?

11. Atsakė Jėzus: Ne turētumbei neįokiūs valdžios ant manęs, jey ne butu dūta tav iš aukšto; togidėl kursai manę tav išdavė, didėsnį grieką tur.

Š. JONO 19.

12. Nūg to česo rupinos Pilotas, kaipo jį išlėistu. Bet Žydai šaukė, kalbėdami: Jey jį išlėisi, ne esi prietelus ciecoriaus. Nes kiekvienas, kursai dāros karālumi, yra prieš ciecorių.

13. O ėtogidėl Pilotas išgirdęs tus žodžius, išvedė Jėzų laukan ir sėdos ant sūdo krāsės, ant vietos vadinamōs Litostratos, o žydiškay Gabbata.

14. O buvo tatau diena prisigatāvijimo prieš Velykas kaip ant šeštōs adynōs, ir tārė Žydump: Štay justū karālus.

15. O anie šaukė: Šalin, šalin su tū, nukryžiovōk jį! Tārė jiems Pilotas: Ar justū karālū nukryžiovōsu? Atsākė vyrēsni kunigai: Ne turim karālaus, tikť ciecorių.

16. Tada jiems jį išdavė, idant butu nukryžiovotas. Ir jie ėmė Jėzų ir išvedė jį.

17. O jisai nešdams savo kryžių, išėjo ant tōs vietōs, kurę vadino lavonū galvū (kaukolū vieta), o žydiškay vadinamą Golgata.

18. Kur jį nukryžiovōjo, o su jū kitų dū, iš abiejū šalū, o Jėzų viduje.

19. Parāšė taipojau Pilotas ir āntrašą, ir pastātė viršun kryžiaus. O buvo parašyta:

JĖZUS, NAZARĖNIŠKIS, KARALUS ŽYDU.

20. O tą āntrašą skaitė daug Žydū; nes buvo arty miesto ana vieta, kur Jėzus buvo nukryžiovōtas. O buvo parašyta žydiškay, grėkiškay, ir lotyniškay.

21. Tada kalbėjo Pilotui vyrēsni kunigai Žydū: Ne rašyk, karālus Žydū; bet jog jis sākęs: Esmi karālus Žydū.

22. Atsākė Pilotas: Ką parašiau, tatau parašiau.

23. O kada zalnierei Jėzų nukryžiovōjo, ėmė rubus jo ir padārė ketures dalis, kiekvienam zalnierui dalį; taipjau ir jupą. O buvo ta jupa ne siutą, bet nūg viršaus visa austa.

24. Tada kalbėjo tarp savęs: Ne rėškim jōs, bet apie ję meskim burtas, kienotur but. Idant išipilditu rāstas, kursai kalba: Padalijo tarp savės rubus mano, o apie jupą mano burtas mētė. Tatau tada padārė zalnierei.

25. O stovėjo pas kryžių Jėzaus jo motina, ir sesū jo motinōs, Maria, motė Kleopo, ir Maria Magdalēna.

26. Tada Jėzus išvydęs motiną, ir Mokitinį, kurį jis milėjo, ėgė stovintį, tārė motinai: Moteriške, štay, sunus tavo!

Š. JONO 19. 20.

27. Potam tārė Mokitiniui: Štay, tavo motina! O nūg tōs adynōs ėmė jė tas Mokitinis savēs.

28. Potam žinōdams Jėzus, jog jau viš atlikta, idant išsipilditu rāstas, tārė: Trokštu.

29. O buvo ten indas pastatytas uksūsō pilnas. Bet anie pripildė kempinjuksūs, o apdėje Yžapu, pridėjo burnōsp jo.

30. O kada Jėzus paragāvo uksūsō, tārė: Atlikta! O palenkęs gālva, atadavė dvasę.

31. Tada Zydaį '(idant kunai ant kryžiaus Sabbatoį' ne pasiliktu, kadangi buvo die-na prisigatāvijimo; nes buvo didė ta diena Sabbatōs), meldė Pilotā, idant jiems blauzdas sulāužitu ir nuimtu jūs.

32. Atėjo tada žalnieri, o pirmam sulāužė blauzdas ir antram, kursai su jū buvo nukryžiāvotas.

33. Bet Jėzausp atėjo, kaip išvydō, jog jau buvo numiręs, ne lāužė jo blauzdū.

34. Bet vienas iš žalnieriū ragotinē atvėrė jo šonā, o tūjaus išėjo kraujas ir vandū.

35. O tas, kursai tatau re-gėjo, lūdiyo apie tatau, ir tikras yra jo lūdijimas; o tas žino,

jog teisybę kalba, idant jūs tikėtumbit.

36. Nes tatau stōjos, idant išipilditu rāstas: Ney viens kūlas jō ne bus sulāužitas.

37. Ir vėl kalba kitas rāstas: Išvys, kurį pėrdurė.

38. O potam meldė Pilotā Jozėpas iš Arimatiōs (kurs buvo Mokitinis Jėzaus, bet slapčey dėl baimės nūg Žydū) idant nuimtukunā Jėzaus. Ir pavėlijo Pilotas. Ejo tada ir nuėmė kunā Jėzaus.

39. Atėjo betaig ir Nikodėmas, kursai pirm to buvo atėjęs naktij' Jezausp, nešdams sumaišytōs Myrrōs ir Aloės, apie šimtā svarū.

40. Ėmė tada kunā Jėzaus ir iviniōjo jį ing prastyriā su anais kvepančeis daiktais, kaipo yra Žydams paprotis, numirusus pakāsti.

41. O buvo ant tōs vietōs, kur jis buvo nukryžiavotas, daržas, o daržė naujas grābas, kuriame dar niekas ne buvo padėtas.

42. Togidėl tenay padėjo Jėzū dėl prisigatāvijimo dienōs Žydū, jog tas grābas buvo arty.

PERSKYRIMAS XX.

O pirmoj' dienoį' nedėlės Maria Magdalėnā atėit anksty

Š. JONO 20.

grabop, kaip dar buvo tamsu, ir išvysta ákmenį atimtą nūg grábo.

2. Nuteka tada, o ateit Simonop Pétrop ir anop kitop Mokitiniop, kuri milėjo Jėzus, ir sáko jiems: Atėmė Viešpatį iš grábo, o ne žinom, kur jį padėjo.

3. Tada išėjo Pétras ir antras Mokitinis ir atėjo grabop.

4. O tekėjo tūdu podraugey, ir antrasis Mokitinis pranóko Pétrá ir pirm atėjo grabop,

5. Ir pasilenkęs išvydo prastyrias padėtas, vienok ten ne inėjo.

6. Atėjo taipojau ir Simonas Pétras eidams paskuy jį ir iejo grában ir išvydo prastyrias padėtas,

7. Ir skárá, kuri buvo ant galvós jo, ne su prastyriomis padėta, bet skyru ant vienós vietós suviniotą.

8. Potam inėjo ir atrasis Mokitinis, kurs buvo pirmjaus atėjęs grabop, ir išvydo ir itikėjo.

9. Nes dar ne išmánė rašto, jog turėjo kėltis iš numirusių.

10. Tada nuėjo vėl anie Mokitinei namopi.

11. Bet Maria stovėjo pas grábą laukė verkdamą. Kaip tada verkė, pasilenkė grában,

12. Ir išvydo du Angėlų, apvilktų báltais rubais, sėdinčių, vieną galvósp, o antrą kojump jo, tenay, kur jie buvo padėję kuną Jėzaus.

13. Iranie jei tārė: Moteriške, ko verki? Ji pasáko jiems: Atėmė jie mano Viešpatį, o ne žinau, kur jį padėjo.

14. O tatai pasákiusi, atsigrėžė atgalós ir išvysta Jėzų stovintį; ir ne žinójo, jog Jėzus buvo.

15. Tārė jei Jėzus: Moteriške, ko verki? ko jėškai? Ana dumójo, jog buvo daržinikas, ir kalbėjo jam: Pone, jey tu jį ėmei, pasakyk man, kur jį padėjai, o aš jį atimsu.

16. Tária jei Jėzus: Maria! Atsigrėžusi ana tārė jam: Rabbuni! tatai išsiguldo: Mokitojan.

17. Tária jei Jėzus: Ne dasilitėk manęs; nes dar ne užžengiau Tėvop mano; bet eik brolump mano, o pasakyk jiems: Užžengiu mano Tėvop ir jusų Tėvop, ir mano Dievop ir jusų Dievop.

18. Ateit Maria Magdalėna pranešdama Mokitiniems, jog regėjusi Viešpatį, o jog jei tatai pasákė.

19. O kada buvo vákaras toj' dienój, kuri kuvo pirma diena nedėlės, o durys buvo užrakintos, kur buvo susirin-

Š. JONO 20. 21.

kę Mokitinei iš baimės dėl Žydų, atėjo Jėzus, ir stójos viduj' jŭ ir tária jiems: Pakájus jumus!

20. O tatai pasákęs, paródė jiems rankas ir savo šoną. Pradžiugo tada Mokitinei, išvydę Viešpatį.

21. Tárė tada jienis vėl Jėzus: Pakájus jumus! Kaipomanę siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu.

22. O tatai ištaręs, kvėpė ing jŭs ir byla jiems: Imkite Dvasę Šventą!

23. Kuriems tiktay griekus atlėisite, tiems yra tie atlėisti; o kuriems tiktay užturėsit, bus užturėti.

24. O Tamošus vienas iš Dvylikŭs, kurį vadina Didymu, ne buvo su jeis, kada buvo Jėzus atėjęs.

25. Todėl kalbėjo jam kiti Mokitinei: Regėjom Viešpatį. Bet ans jiems pasákė: Jey ne išvysu rankose jo vinių vietas, o ne idėsu mano piršto ing vinių vietas, ir ne idėsu mano rankŭs ing jo šoną, ne itikėsu.

26. O po aštūniŭ dienŭ buvo vėl jo Mokitinei namūse, ir Tamošus su jeis. Ateina Jėzus, kad buvo darys užrąkintos, o stójos viduj' jŭ ir tárė: Pakájus jumus!

27. Potam tária Tamošui:

Indėk čon tavo pirštą, o regėk mano rankas, ir ištiesk tavo ranką ir indėk ję ing mano šoną, o ne buk netikinčiu, bet tikinčiu.

28. Atsákė Tamošus ir tárė jam: Mano Viešpatie, ir mano Dieve.

29. Sáko jam Jėzus: Jog manę išvydai, Tamčšau, intikėjei. Išganyti, kurie ne regėjo, ir tačau intikėjo.

30. Ir daug kitŭ stebuklŭ padarė Jėzus po akimis savo Mokitiniŭ, kurie ne esti parašyti tose knygoose.

31. Tie bet yra parašyti, idant tikėtumbit, jog Jėzus esti Kristus, Sunus Dievo, o idant tikėdami givátą turētumbit varde jo.

PERSKYRIMAS XXI.

Potam vėl pasiródė Jėzus Mokitiniems pas márias Tibėriadŭs; pasiródė bet taipo:

2. Buvo drauge Simonas Pétras ir Tamošus, kurį vadina Didymu, ir Natanaėlis, kursai buvo iš Kanŭs Galilėŭs, ir sunus Zebedėjaus, ir kitu du jo Mokitiniŭ.

3. Tárė jiems Simonas Pétras: Eisu žvejot. Tay jie kalbėjo jam: Eisem ir mes su tavim. Išėjo ir tŭjaus išengė laivan; o toj' náktij' nieko ne gávo.

Š. JONO 21.

4. O kad jau praáušo, stójos Jėzus ant krásto: Vienok Mokítinei ne žinójo, jog Jėzus buvo.

5. Tária tada jiems Jėzus: Vaikai, argu turite ką vágit? Jie atsákė jam: Ne!

6. O ans jiems pasákė: Meskit tinklą po dėšinės laivo, o rasite. Tada jie métė, o jau daugiaus negalėjo jį traukt dėl daugumo žuvų.

7. Tárė tada ans Mokitinis, kurį Jėzus milėjo, Pétrui: Viešpats yra. Simonas tada Pétras išgirdęs, jog Viešpats yra, apsijūsė marškineis (nes buvo nūgas) ir isimetė mariosna.

8. O kiti Mokítinei atėjo ant laivėlio (nes ne toly buvo nūg krásto, bet kaipo ant dviejų šimtų alkunų), traukdami tinklą su žuvimis.

9. Kaip tada išėjo ant krásto, išvydo anglis padėtas ir žuvį ant jū gulinčę, ir dūną.

10. Tária jiems Jėzus: Atneškit iš tų žuvų, kurias dabar sugávot.

11. Išengė Simonas Pétras ir ištraukė tinklą ant žémės, pilna didžiū žuvų, kurių buvo šimtas penkios dėšimtis ir trys; o norint jū taip daug buvo, ne suplyšo tinklas.

12. Tária jiems Jėzus: Eikit,

laikykit pietus. O ney vienas iš mokitinių ne dryso jį kláusti: Tu kas esi? žinodami, jog yra Viešpats.

13. Tada ateina Jėzus ir ima dūna ir dūda jiems, taipojau ir žuvį.

14. Tatai jau trėčią kartą pasiródė Jėzus savo Mokitiems po prisikėlimui iš numirusių.

15. Tada palaikę pietus, tarė Jėzus Simonui Pétrui: Simone Jonošau, argi myli manę daugiaus, ne kaip tie? Tárė jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavę mylu. Jis sáko jam: Ganyk avinėlus mano.

16. Tária jis jam vėl antrą kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Jis sáko jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavę mylu. Tária jis jam: Ganyk avis mano.

17. Tária jis jam trėčią kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Ir nusismutijo Pétras, jog jam trėčią kartą kalbėjo: Argi myli manę? Ir sákė jam: Viešpatie, tu visus daiktus žinai, tu pažysti, jog tavę mylu. Pasáko jam Jėzus: Ganyk avis mano.

18. Ištiesós, ištiesós sakau tav: Kad buvai jaunėsnis, apsijūsdavai ir vaikščiodavai, kur norėdavai; bet kada pasėsi, ištiesi rankas

tavo, o kitas tavę apjūs ir nuves, kur ne norėsi.

19. O tatai pasakė, pažėnklindams, kokių smertimi turėjo Dievą gėrbint. O tatai pasakęs, tėria jam: Eik paskų manę!

20. O Pėtras atsigręžęs pamėtė aną Mokitinį, kurį mėlėjo Jėzus, paskų einanti, kursai taipojau buvo gulėjęs prieg večėriōs ant krutū jo, ir tėręs: Viešpatie, kursaigi yra tas, kurs tavę išdūs?

21. Tą išvydęs Pėtras, tėrė Jėzui: Viešpatie, o šis ką?

22. Bilōja jam Jėzus: Jey noriu, idant tas pasiliktu iki-

koley ateimi, kas tav apie tatai? Tu eik paskų manę.

23. Išėjo tada tas žodis tarp broliū, jog tas Mokitinis ne miršta. O jam ne pasakė Jėzus, jog ne miršta, bet: Jey noriu, idant pasiliktu, ikikoley ateimi, kas tav apie tatai.

24. Tas yra ansai Mokitinis, kursai ludiya apie tus'dáiktus ir tatai parášė. O žinom, jog tikras yra jo ludiymas.

25. Yra bet ir kitū daugel dáiktū, kurius dārė Jėzus, kurie, kada turėtu but po vieną surašyti, tikiūs, jog ir pats svietas ne apimtu knygū, kurios butu rašytinos.

Prarakas Tėzaiošius.

PERSKYRIMAS 53.

Kristaus muka ir prisikelimas.

1. Ale kas tik musu kozonei ir kuriam apreiškiamas petys Pono Dievo?

2. Nes jis želia po jo akiu kaip čiepyrkšte ir kaip šaknis iš sausos žemes. Jis ne turejo nei jokio mandagumo, nei grožybės; mes mateme ji, ale ne buvo čia nei jokios grožybės, kokia mums butu patikusi.

3. Jis buvo visu papeikčiausiasis ir neverčiausiasis, pilnas peršulu ir ligu. Jis taip papeiktas buvo, kad akis nuo jo šalin nukreipe; todėl ji per nieka laikeme.

4. Iš tiesos, jis nešiojo musu liga ir ant saves uždejo musu peršulus. Bet mes ji laikeme per sloginta ir Dievo ištikta bei mučyta.

5. Ale jis del musu nusižengimo sužeistas ir del musu grieku sumuštas. Koravone ant jo gul, kad mes pakajaus turetumbime, ir per jo ronas esmi išgydyti.

6. Mes visi paklyde vaikščiojome lyg avys, kožnas žiurejo i savo kelia; ale Ponas Dievas visu musu griekus ant jo užmete.

7. Kaip jis buvo koravojamas ir mučijamas, tai jis ne atvere savo burnos, nei erytis ant papiovimo vedamas, ir nei avis nutylanti prieš savo kirpika ir savo burna neatverianti.

8. Ale jis iš tužbos ir iš sudo išimtas yra. kas jo amžio ilguma iškalbes! Nes jis iš gyvųjų žemes išpleštas yra, kaip del nusizengimo mano žmoniu slogintas buvo.

9. Ir jis numire, kaip Dievo nesibijantieji, ir palaidotas yra, kaip bagotas; kačėig jis nei vienam neteisybes ne padares, nei vyliaus jo burnoje ne buvo.

10. Ale Ponas Dievas norejo jį liga taip sudaužyti. Kad jis savo dušia i kaltapiere bus daves, tai seklos tures ir ilgai pateks, ir ka Ponas Dievas (daryti) apsiemes, per jo ranka bus atlikta.

11. Del to, kad jo dušia darbo turejo, jis savo džiaugsma reges ir viso pilnai tures; ir savo pažinimu jis, mano tarnas, teisisis, dauguma apteisis, nes jis ju griekus neša.

12. Todel aš jam didi dauguma i plešima duosu, ir drutieji jam tur tekti i pagrebima, todel, kad jis savo dušia i smerti daves, ir piktadejams priskaitytas yra, ir daugumo griekus nešiojes, ir už piktadejus meldes.

PSALMAS XXIII.

Ponas Dievas yr mano ganytojis, aš nieko ne pristoksu.

2. Jis gāno mane ant žaluojančōs lankōs ir vēda mane prie šviežo vandens.

3. Jis atgaivina mano dušia; jis vēda mane tikrū kelū del savo vardo.

4. Ir norint aš vāikščočaju tamsoj dau-boj, nesibijaus ney jokiōs iškādōs, nesa tu su manim esi; tavo lazda bey rāmtis links-mina mane.

5. Tu pagatāviji po mano akiū stāla prieš mano neprietelius; tu mostiji mano galva aliejumi ir pripili man sklidinay.

6. Gerybe ir mielaširdingyste sēks mane per visa mano āmžia, ir pasiliksu namuose Pono Dievo visados.

PSALMAS XXXIV.

1. Psalmas Dovid, kaip jis dejosi be prōto esas po akiū Abimeleko, kursai ji šalin vāre, ir jis atstōjo.

2. Aš Pona Dieva šlovisu visados, jo laupse visados bus mano burnoj.

3. Mano dušia girsis Ponū Dievū, jeib pavārgulei tai išgirde džiaugtuosi.

4. Gārbinkit su manim Pona Dieva ir paaukštinkim iš vieno jo varda!

5. Kaip aš Pono Dievo ieškojau, jisai man atsiliepe ir išgėlbejo mane iš visos mano baimės.

6. Kurie ing ji veizd ir prie jo glaudžias, tū vėidas ne bus apgedintas.

7. Kaip šis pavargesis šaukė, išgirdo Ponas Dievas ir gėlbejo ji iš visos jo bedos.

8. Angelas Pono Dievo aplink tus guldosi, kurie jo bijos, ir išgelbti juos.

9. Ragaukit ir regekit, kaip meilingas Ponas Dievas yra; geray tam, kursai juomi nusitik.

10. Bijokities Pono Dievo, jūs jo šventieji; nes kurie jo bijos, nieko ne stokoj.

11. Bagotieji tur pristokti ir badėti; ale kurie Pono Dievo ieško, ne stokoj ney jokia lóbjo.

12. Eikšte šen, vaikai, klausykit manes, aš jus pamokisu Dievo báime.

13. Kas yra, kursai geidža gėro gyvasčio ir rods geras dienas turetu?

14. Saugok savo liešuvi nuo pikto, bey savo lúpas, kad neteisybės ne kalbetu.

15. Laukis nuo pikto ir daryk, kas gėr yra; ješkok pakájaus ir sėk ji.

16. Akys Pono Dievo rėg ant teisųjū, ir jo ausys ant jū šaukimo.

17. Bet vėidas Pono Dievo priešijas piktay dárantiems, kad jū paminkla išgaišintu nuog žėmės.

18. Kad teisieji šaukia, tay klauso Ponas Dievas ir išgēlbt iš visōs jū bedōs.

19. Ponas Dievas arti yra tiems, kurie sudaužytōs širdiēs yra, ir gēlbtī tiems, kurie sumušta tur uma.

20. Teisusis daug tur kenteti, ale Ponas Dievas gēlbt jī iš to viso.

21. Jis apsāgoj visus jō kaulus, idant ney viens jū ne butu sulāuštās.

22. Dievo-nesibijantiji nepalāima nužavis; ir kurie teisui ne apkenč, bus kalti.

23. Ponas Dievas išgēlbtī dušias savo tarnū, ir visi, kurie jamui nusitik, išliks nekalti.

PSALMAS CIIL.

1. Lāupsink, mano dušia, Pona Dieva, ir kas manije yra, jō šventaji vārda.

2. Lāupsink, mano dušia, Pona Dieva, ir ne užmiršk, ka jis tav gēr padāres.

3. Jisai tav visus tavo griekus atlēidž ir gydo visas tavo ligas.

4. Jisai tavo āmžia nuo prapuolimo išgēlbt, jisai tave vainikoja malone ir mīlaširdingystē.

5. Jisai tavo burna palinksmin, ir tu vel jaunyn eini kaip erēlis.

6. Ponas Dievas dāro teisybe ir sūda zisiems nevertay kenčantiems.

7. Jis padāre žinomus savo kelus Mai-
vešui, vaikams Izrael savo dārbus.

8. Malonus ir mielaširdingas yra Po-
nas Dievas, kantrus ir didžio susimilimo.

9. Jis ne visados bārsis, ney amžinai
kēršis.

10. Jis ne dāro mums pagal musū nu-
sidejimus.

11. Nesa lyg kaip dangaus aukštas
yra nuo žēmēs, taip jis duost savo mielašir-
dingyste buti ant jo prisibijančūjū.

12. Kaip toli rytas yra nuo vākaro, taip
toli duost nuo musu buti musu nusidejimus.

13. Kaip tevas ant vaiku susimilsta,
taipo ir susimilsta Ponas Dievas ant tū,
kurie jo bijosi.

14. Nesa jis žino, koksai mes sutveri-
mas esme, jis atsimena, kad dulkes esme.

15. Žmogus yra savo amžije kaip žole,
jis žyd kaip žole ant lauko.

16. Kad vejas je pėreit, tay jōs jau
ne b'yra ir savo vietōs ji daugiaus ne pažysta.

17. Bet Pono Dievo malone patenk ant
ámžiu ámžiu ant tu, kurie jo bijosi, ir jo
teisybe ant vaiku vaiku,

18. Prie tu, kurie jo derejima láiko ir
atsimena jo prisákimu, kad pagal tus darytu.

19. Ponas Dievas savo krāse danguje
patáise, ir jo karalyste ponavoj ant viso.

20. Láuþsinkit Pona Dieva, jús jo Angelai, jús sylingieji stiprybeje, kurie jo prisákimus išpildot, kad girdetas butu balsas jo žodžio!

21. Láuþsinkit Pona Dieva, visi jo pulkai, jo tarnai, kurie jo vôle dárot!

22. Láuþsinkit Pona Dieva, visi jo darbai visosa vietosa jo ponystês; láuþsink Pona Dieva, mano dušia!

